

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor s P. Vítem Fialou OFM, řeholníkem působícím v současné době v USA	4
Představujeme farnost Frydlant v Čechách	8
Osobnost Vzpomínka na otce biskupa Karla Otčenáška Kardinál, který pocházel z valašského řádu	10 12
Církevní stavby v diecézi s Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze	13
Napsali jste Rok křtu - Proč jsem přijal křest? Rok křtu - Naše cesta ke křtu Co je nového u svatě Zdislavy? Pouť ke svatě Anně Dobrovolníci pomáhali na faře v Jeníkově Jak jsme slavili svatovavříneckou pouť... Prázdninové dobrodružství Pozvání na slavnost do Bílky Setkání s litoměřickými rodáky ve Fuldě	14 15 16 16 16 16 17 17 17
Zprávy z diecéze Krátké zprávy z diecéze	18
Charita Oblastní charita Liberec	20
Pozvánky Pozvánky, knižní nabídka, tip na výlet, z diářů	21

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
Karel Pech

*Fotografie bez
vedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
září 2011 • 16. ročník • 7. číslo • 20 Kč

Otevřenost mladým

Začátek školního roku je spojen s přemýšlením, jak předávat víru dětem a mládeži. Nikoho nepřekvapí, že tento úkol je na prvním místě svěřen rodičům. Ti při křtu svých dětí slibují, že budou své děti učit znát a milovat Ježíše Krista. Společenství církve se jim snaží pomáhat a jejich snahu doplňovat. Nejednou ji však i přímo nahrazuje. I dokumenty církve připomínají, že každá místní komunita věřících musí mít jako prioritu hlásání víry novým generacím. Vždyť společnost, která nepéčuje o dorost, je odsouzena k zániku. Že se jedná o úkol z mnoha důvodů obtížný, nás nesmí ani odradit, ani nechat v nečinnosti. Investice hlásání evangelia mladým lidem přece patří mezi ty dlouhodobé.

Papež Benedikt XVI. si je velice dobře vědom tohoto nesnadného úkolu, který je věřícím v různé míře svěřen, a sám se snaží mladé lidi podporovat mnoha způsoby. V knize „Světlo světa“ např. píše, že kromě otevřenosti, kterou mladí lidé potřebují uprostřed církve zakoušet, je důležité současně přemýšlet, jak přeložit velká slova víry do myšlení naší doby.

V pražské katedrále na českou církev apeloval: „Vaše pastorační snaha se musí zaměřit zejména na oblast výchovy nových generací. Katolické školy necht' podporují úctu k člověku; ať se věnuje pozornost pastorační mládeže i mimo školní okruh.“ Před rokem v Palermu adresoval kněžím toto vybidnutí: „Mějte vždycky zvláště na zřeteli svět mládeže. A jak řekl na této půdě ctihodný Jan Pavel II., otevřete brány svých farností mladým, aby mohli otevřít brány svého srdce Kristu! Nikdy ať je nenajdou zavřené!“ A přidejme i slova nejaktuálnější, která adresoval biskupům a kněžím v Madridu: „Povzbuzuji vás, abyste se nadále s nadšením a zanícením věnovali pastorační mládeže.“ Mohli bychom si to přeložit tak, že oba zmínění papežové obrací pozornost křesťanských komunit a jejich pastýřů na část společnosti, o kterou se dnes ve světě vede čím dál dramatičtější zápas – na děti a mládež.

Kdo prožil letošní světové setkání v Madridu, kterého se z naší diecéze zúčastnilo 93 mladých lidí a osm kněží, nebo sledoval přímé přenosy, mohl se přesvědčit, že řada mladých lidí je Kristu otevřena a ochotna nést objev života podle evangelia svým kamarádům, a to i do prostředí křesťanstvím nepoznamenaných. Kéž by tam našli pochopení a otevřenost. Především by je však měli nalézt v rodině, ve farnostech a u svých pastýřů.

Nastávající školní rok svěřujeme největší vychovatelce všech dob Panně Marii.

R.D. Vladimír Novák, vedoucí Interdiecézního centra života mládeže Křižovatka Příchovice

„Prokazuj milosrdenství podle toho, jak hodně máš;
máš-li málo, neboj se prokazovat milosrdenství i z mála.“
(Tob 4,8)

Křesťanství

neustálé rozšiřování, obnovování, plodnost

Do svého rodiště přijíždí jen jednou za pár let. Litoměřického rodáka, hudebníka, emigranta, františkána Víta Fialu jsme při jeho letošní návštěvě v České republice požádali o rozhovor. Jeho životní příběh je podobný mnohým jiným a přesto mu osobní svědectví o Božím působení a vedení dává jiný rozměr.

Jste původně hudebník, kdy jste se rozhodl pro kněžství?

Ano, studoval jsem konzervatoř v Praze, konkrétně violoncello u prof. Pravoslava Sádla, pak jsem studoval privátně s prof. Stanislavem Apolínem.

Po vojenské službě jsem hrál v AUSu, ve vojenském symfonickém orchestru, potom v Janáčkově opeře.

Po třech letech jsem odešel do půlročního angažmá do Rakouska. Bylo to ještě za totality a já jsem se „zapomněl vrátit“.

P. Vít Fiala OFM

Zůstal jsem dva roky v Rakousku, potom jsem odcestoval do Kanady. V Kanadě jsem se stal varhaníkem v českém kostele sv. Václava v Torontu, je tam už mnoho let česká komunita, její začátky sahají až k první předválečné emigraci.

Po dvou letech života v Torontu jsem začal studovat filozofii jako přípravnou školu na teologii. Po ukončení studií jsem vstoupil do řádu sv. Františka. Po ukončení noviciátu jsem pokračoval ve studiu teologie v semináři v Bostonu.

Kdy přišel ve Vašem životě nějaký zlom, moment, kdy jste odložil hudební nástroj a vstoupil do služeb církve?

V mém případě to nebyl jen moment, ale proces, který trval asi patnáct let. Zásadní životní rozhodnutí vznikají různě. Můj odchod do zahraničí, to bylo rychlé rozhodnutí, momentální vnuknutí. V případě služby Bohu to byl dlouhý proces, něco, co pomalinku zrálo. Ale vzpomínám

si, že jsem měl několikrát během své hudební kariéry chvílky, kdy jsem vážně přemýšlel o tom, že bych se stal knězem. Zřejmě jsem si potřeboval ujasnit a probrat některé osobní zkušenosti.

Po třicítce se celý proces začínal vyjasňovat. Začal jsem také víc rozjímat, číst, zajímat se o spiritualitu, četl jsem hodně díla kardinála Tomáše Špidlíka a klasická díla křesťanské spirituality. Dílo kardinála Špidlíka mě inspirovalo a vedlo k jiným autorům. Začal jsem studovat západní autory Ignáce z Loyoly, Františka de Sales, Mertona, a i východní autory, jako je Solovjov, Lossky a další. Velice mi to pomohlo v osobním vývoji.

Kde v současné době působíte?

Žiji v USA v Ohio v městečku Youngstown. Leží blízko Velkých jezer, asi 50 mil (80km) na jih. Je na poloviční cestě mezi Clevelandem a Pittsburghem. Je to františkánské poutní místo vybudované františkány z Transylvánie, kteří přišli do Ameriky v padesátých letech a v devadesátých letech se vrátili zpět do Transylvánie. Já patřím k italské provincii v New Yorku. Když se měli tito první místní františkáni spojit s naší provincií, někteří se vrátili zpět domů do své vlasti a ti, kteří zůstali, se připojili k naší provincii. Díky tomu se všechna místa, která vlastnili, stala majetkem naší italské provincie.

Jsem knězem v poutním místě, které je velice daleko od centra naší provincie v New Yorku. Naše provincie slouží lidem v několika státech: Massachusetts (v Bostonu), Connecticutu, New Hampshire, New Yorku a v kanadském Torontu.

Mám zajímavou zkušenost s mezinárodní komunitou. Když jsem přišel do Youngstownu, bylo zde pět bratrů (frátrů). Jeden byl Rumun a mluvil pouze rumunsky, maďarsky a italsky, druhý byl

Maďar, ten mluvil pouze maďarsky a latinsky, třetí byl Němec, ten mluvil anglicky, ale většinu času trávil ve své farnosti a moc se mezi námi nezdržoval. Čtvrtý byl bratr, který jediný v komunitě mluvil dobře anglicky a také maďarsky, ale ten byl hluchý. V této komunitě jsme si moc nepovídali, ale vycházeli jsme velice dobře.

Proč jste si vybral právě františkánský řád?

Nevím, jestli by se dalo přesně říct, že jsem si ho vybral, spíš to vypadá, že si ho Bůh vybral pro mě. Toužil jsem po tom být řeholníkem. Původně jsem chtěl být jezuitou. Byl jsem inspirován jezuitou v Čechách. Ti mne opravdu nadchli svým vedením a formací. Proto jsem navštívil jezuitu v Kanadě. Byli ale úplně jiní a po dlouhém rozhodování jsem věděl, že k nim nevstoupím. Vybral jsem si šest jiných řádů, ale františkáni se na můj seznam nedostali. Chodil jsem od řádu k řádu a nikde jsme si nějak nepadli do oka. Jeden z posledních řádů, který jsem navštívil, byli redemptoristé. Jeden z nich mi poradil navštívit františkány, ti prý vezmou kdekoho a dal mi jejich adresu. Jedno slunné odpoledne jsem šel ulicí a vidím, jak se od severu blíží bouře. Ljavec vytvořil vodní stěnu. Spěchal jsem do úkrytu, blízko bylo metro. Jak tak chvátám k metru, všiml jsem si, že procházím kolem františkánského domu. Řekl jsem si, že když už jsem tady, tak se tam podívám. Vešel jsem tam. Setkal jsem se s frátrek, bývalým misionářem ze Střední Ameriky. Byl to úžasný člověk. Velice brzo jsem věděl, že jsem našel správné místo.

Jak se dá laikovi vysvětlit podstata františkánského řádu?

Jak to vysvětlit co nejjednodušeji... Každý řád byl založen

za nějakým praktickým účelem: vyučování mládeže, potlačování herezí, misie a podobně. Františkánský řád je jediný, který takto založen nebyl. Františkáni nebyli založeni ke splnění nějaké misie ve světě. Františkáni se prostě stali. Sv. František říká, že mu Bůh poslal bratry. On lidi nehledal, oni za ním přišli sami, protože jím byli inspirováni. Chtěli mít to, co měl František - okusit lásku

P. Vít Fiala OFM

Boží a žít v blízkosti s Bohem. Proto hlavní poslání františkánů je dělat to, co dělal jejich zakladatel - milovat Boha a cele Boží stvoření. Toto poslání se dá dělat v mnoha různých pracích. Z toho důvodu františkáni nemají svoji základní misii, jako je to u jiných řádů.

Odložil jste úplně hudební nástroj, nebo si čas od času zahránete?

Na několik let jsem violoncello úplně odložil, později jsem si občas zahrál. Ale teď, co jsem v Youngstownu, mám víc času. Mám denní řád, který mi vyhovuje. Je v něm čas i pro muziku.

Jezdím do Pittsburghu, kde hraji s mnoha muzikanty komorní hudbu. Je tam velká židovská komunita, ze které tito muzikanti pocházejí. Spolupracujeme na různých programech. Jeden z nich je zaměřen na židovské hudebníky, kteří zemřeli za války v Terezíně. Tím, že odsud pocházím, trochu jsem o Terezíně věděl. Vypracovali jsme program, ve kterém uvádíme díla napsaná židovskými hudebníky při je-

jich pobytu v ghettu v Terezíně. Jsou to Hans Krása, Egon Ledec, Pavel Haas a další. Také jezdím do Connecticutu, kde hraji s jednou klavíristkou. Také hraji s muzikanty z Youngtownu. Pořádáme koncerty s kvartetem nebo jen hraje pro zábavu.

Na mnoha místech jsem hrál muziku s lidmi, jejichž profese je v jiném oboru. Mnozí jsou vynikající muzikanti. Během života v Bostonu jsem se seznámil s opravdovými světovými kapacitami. Hrál jsem s klarinetistou, který dostal Nobelovu cenu; pianista, se kterým jsem hrál Brahmsovy cellové sonáty, byl vedoucím katedry fyziky na MIT při Harvard University atd. Je zajímavé, že mnoho z těchto lidí má velké vědomosti v různých oborech. Byl jsem velice překvapen, když mi jeden židovský stavitel citoval dokumenty Jana Pavla II. Nejen že je všechny přečetl, ale také je dovedl citovat!

Přišel jste z Evropy, jak Vás Amerika přijala?

V Americe jsou všichni emigranti, takže otázka přijetí nebo nepřijetí se zde neřeší.

Jak probíhá Váš běžný den?

V klášteře v Youngstownu jsme dva řeholníci. Nejsme mniši, my jsme fráteři, jsme bratři. Můj kolega pracuje jako kaplan v nemocnici. Den začínáme společně, od pěti ráno do tři čtvrtě na sedm máme adoraci a ranní modlitby. Spolubratr potom slouží mši svatou pro komunitu a já mám snídani. Dopoledne je čas na studium, osobní modlitbu, čtení nebo občas pracuji v kanceláři. Od jedenácti do dvanácti hodin zpovídám a v poledne sloužím mši svatou. Pak si udělám oběd, po obědě mám asi do dvou volno. Od čtrnácti do sedmnácti hodin pracuji manuálně venku na zahradě nebo v domě. Protože jsme chudý klášter, zaměstnanec nemáme, dělám většinu prací sám – poklízím, vařím, peru, natírám, dělám údržbu auta a traktoru, sekám dříví, prostě všechno, co je potřeba. V sedmáct hodin se modlím večerní modlitbu. Po večeri občas hraju na cello nebo

čtu. A po noční modlitbě, která je po deváté večer, jdu spát.

Jak a čím teď žije americká církev?

Bude to znít divně, ale v Čechách i v Americe se hlavního dění v církvi nezúčastňuji. Žiji v klášteře, mám svůj život, starám se o svůj klášter a s diecézní politikou toho moc společného nemám.

Z toho, co vím a vidím teď po všech aférách s pedofilií a homosexualitou, být knězem v Americe je dost nebezpečné. Kdokoliv může kněze nařknout z nějakého přestupku, okamžitě je zbaven funkce a nezáleží na tom, jestli je vinen, nebo není. V Americe sice platí, že člověk je neviný, dokud se neprokáže jeho vina. Ale kněží jsou dnes v situaci jako za francouzské revoluce, jsou vinní, dokud neprokáží svoji nevinu.

Jak chápe Amerika spiritualitu křesťanského Východu, což jsme pro ně vlastně my?

Češi jsou ještě chápáni jako západní církev, alespoň těmi, kteří vědí, že Česká republika vlastně existuje. Východní církev, byzantská, v USA také působí. Střední a západní Evropa a také Amerika mají podobnou spiritualitu. Ta se projevuje v životě jejich světců. Východní církev je více méně církev ortodoxní, nebo katolická východního ritu. Má jiné svaté, což se také odráží v životě jejich světců. Osobně si myslím, že východní církev je více orientována na duchovní vývoj, a proto je duchovně vyspělejší. Určitě se najde někdo,

- Narodil se 16. prosince 1957 v Litoměřicích
- 1971 studium konzervatoře v Praze
  - 1980-82 vojenská služba
  - 1978-80 angažmá v AUSu
  - 1982-85 Janáčkova opera, Brno
  - 1985 angažmá v Bad Hall, Rakousko
  - 1985 emigrace
  - 1985-87 Rakousko
  - 1987-91 Kanada
  - 1994-98 studium teologie
  - 1991 vstup do řádu
  - 1998 vysvěcen na kněze
  - 1999 Amerika, Ohio
  - v současné době v Youngstown, Ohio (jedno z nejkorumpovanějších a nejnebezpečnějších měst v USA)

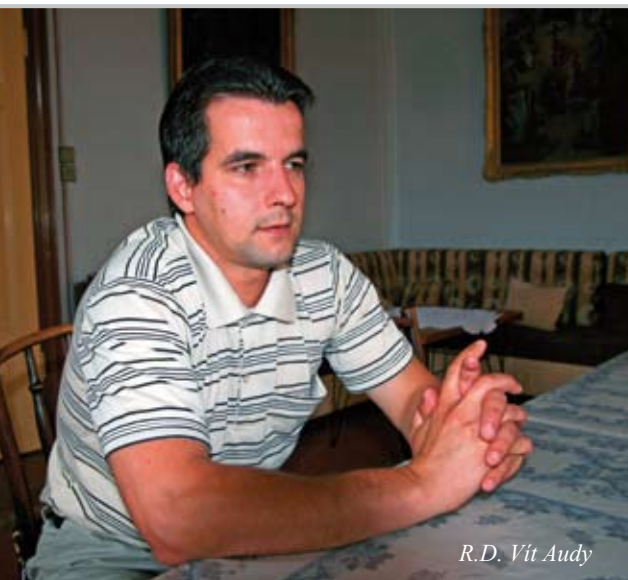

V severní části litoměřické diecéze za Jizerskými horami leží Frýdlant v Čechách. Farní obvod se stejným názvem spravuje od roku 2006 R.D. Vít Audy. Tvoří jej čtyři farnosti: Frýdlant v Čechách, Bulovka, Dětrichov u Frýdlantu a Ves u Frýdlantu.

Pod správu místního administrátora spadá třináct sakrálních objektů a dvě fary. Ve Frýdlantu je to kostel Nalezení sv. Kříže, druhý, Sv. Máří Magdalény, používá pravoslavná církev. Přesto tu R.D. Vít Audy slouží jedenkrát za rok v den svátku Máří Magdalény poutní mši svatou. Další kostely jsou v Andělece, Arnolticích, Bulovce, Dětrichově, Dolní Oldřiši, Kunraticích, Pertolticích, Vsi a Viš-

Farnost Frýdlant v Čechách

ňové, hřbitovní kaple v Černousích a Habarticích. V osmi kostelích mívá frýdlantský administrátor bohoslužby pravidelně, v ostatních několikrát do roka, jinde slouží jen poutní mši svatou jednou za rok.

R.D. Vít Audy

Pastorace

„Uvědomme si, že jsme ve Frýdlantu, kde v neděli na mši svatou přijde zhruba padesát až sedmdesát lidí. V bližším kontaktu s knězem je v celé oblasti, odhaduji, asi sto lidí. Takže mluvit o nějakých věkových skupinách pro pastorační by bylo hodně nadnesené,“ říká R.D. Audy.

Menším dětem se věnuje katechetka Vendula Davidová. Má k této věkové skupině jako učitelka mateřské školy velice blízko, využívá své praxe. Skupina mládeže tady také byla, ale

„Je tu pořád co dělat“

jak to bývá v menších městech, mladí se rozešli na vysoké školy, do práce; dorostli a odešli. „Je to běžný vývoj, žádná skupina mládeže tu v současnosti není. Možná bychom měli už teď oddělit menší děti a se staršími začít dělat něco jiného než dosud,“ říká R. D. Audy.

Farníci se scházejí při bohoslužbách, pravidelné setkávání nemívají. Při poutích se ale obvykle rádi sejdou ve větším počtu. Na frýdlantskou pouť se všichni těší, po mši svaté mívají na farní zahradě setkání s pohostěním. Lidé jsou spolu rádi, drží pospolu. Podle staré liturgie býval svátek

v kostele Nalezení sv. Kříže v březnu,

nu, v nové liturgii chybí, proto je ve Frýdlantu pouť na svátek Povýšení svatého Kříže, tj. 14. září. Podobné společenství se sejde i na Silvestra nebo při různých jubileích, když kdokoliv z farníků slaví narozeniny nebo jinou významnou událost.

Velkou akcí města jsou Valdštejnské slavnosti, které se konají jednou za dva roky ke konci května a trvají po celý víkend. Představitel Albrechta z Valdštejna a jeho družina přichází na nedělní mši svatou. Původně se tato mše konala v Hejnicích u polního oltáře, který s sebou vozil polní maršál Valdštejn do bitev. Pro časovou náročnost se od toho upustilo. V kapli sv. Anny na zámku Frýdlant, který kdysi Albrechtu z Valdštejna patřil, se v současnosti bohoslužby nekonají. Naposledy tam mívá ekumenickou bohoslužbu jeden z předchůdců současného frýdlantského administrátora, R.D. Ladislav Kubíček.

Poutě

Kromě místních často jezdí frýdlantský farníci i na poutě v okolí. Počet lidí k obsazení celého autobusu se nesejde, lidé si dnes na mnoho míst dojedou autem sami. Ve Frýdlantu většinou podle počtu přihlášených vezmou vlastní auta, nebo si vypůjčí devítimístné auto a na příslušném místě si zajistí ubytování. V letošním roce se chtěli zúčastnit blahověštění Jana Pavla II., to ale organizátoři podcenili a pro velký zájem lidí z celého světa se do Vatikánu nedostali.

Pro starší farníky, kteří už nechtějí odjet na víc dní, organizují jednodenní zájezdy s poznáváním různých poutních míst. V září by chtěli zajet do západních Čech - do trapistického kláštera v Novém Dvoře, premonstrátského kláštera v Teplé a kláštera řádu křižovníků v Chlumu Svaté Maří u Sokolova. „Jsou to místa ležící poměrně blízko u sebe, dalo by se to tedy objet. Lidé se na to těší, je to pro ně oživení,“ míní R. D. Audy. „Pravidelně jezdíme i do Medžugorje. Letos nepojedeme, zájemci se přidají k poutníkům z Jablonce nad Nisou.“

Farní dovolená

Na společnou farní dovolenou v zimě i v létě jezdí většinou rodiny s dětmi. Nemají zvláštní program, je to opravdu dovolená, čas určený sportu, výletům a vzájemnému poznávání. „Denně máme mši svatou a večer, když se sejdeme, hovoří se o všem možném,“ říká R.D. Audy. „Je to dobré i proto, aby se děti více poznaly a měly možnost být delší čas spolu. Osvědčilo se nám to,“ dodává.

Senioři

Domov pro seniory ve Frýdlantu nese název U Spasitele, jeho zřizovatelem je Církev československá husitská. Pravidelně tam probíhá bohoslužba slova, střídají se všechny církve, které ve městě působí.

Další plány

Při prohlídce fary ukazuje R.D. Audy prostory v přízemí, které by stačilo trochu doopravit a vznikl by tu malý byt. „Je to tu bezbariérové, do kostela blízko, na zahradu bychom udělali přes dva schody sjezd. Mohl by tu bydlet starší kněz na penzi,“ vysvětluje svůj plán. „Je tu pořád co dělat.“

Zajímavost

V děkanském kostele Nalezení sv. Kříže ve Frýdlantu si můžete prohlédnout mimořádnou výtvarnou památku - jeden z největších funerálních obrazů. Jedná se o posmrtný portrét Melchiora z Redernu, doplněný bohatou symbolikou. Olejomalba o rozměrech 3,5 x 3,5 m vznikla patrně v dílně některého z rudolfinských umělců v Praze v letech 1600-1605. Objednavatelkou obrazu byla hraběnka Kateřina z Redernu, rozená Šliková, vdova po Melchiorovi. Plát-

no bylo od 19. století uloženo na hradech Frýdlant, po letech je našli na Sychrově. Po zrestaurování se hledalo místo, kam je zavěsit, a protože původně bylo zřejmě umístěno v kostele, byl sem obraz v červnu 2010 vrácen.

Zeptali jsme se administrátora farnosti R.D. Víta Audyho

Jak se Vám tu začínalo?

Asi tak jako všude, začalo to a pokračuje to...

Mám paradoxně dobrý pocit z období po záplavách. Lidé začali vnímat úlohu kněze a charity jinak než předtím. Dostali jsme s otcem Milošem Rabanem a Tomášem Genrtem a dalšími kněžími příležitost dát lidem zakusit, že i při takové katastrofě při nich v jejich bolesti někdo stojí. Mohli jsme ukázat, že farář tu není jen proto, že si dělá něco na faře, v kostele a vidíme ho na pohřbu. Zažili kněze, který nabízí pomoc, a třeba i rozdává peníze, které se pro potřebné vybraly. Mám takový zážitek: Sešel jsem se s lidmi, kteří mě viděli poprvé v životě. Přijde k nim „mladý kluk“, představí se jako místní farář, a když mu půjčí občanku, tak jim dá peníze. Dívali se na mě divně, začali mi věřit, až když jsem ty peníze opravdu dal na stůl. I díky tomu jsme lidem mohli ukázat dobro církve, která vlastně stojí při nich, trpících.

Když se podíváte zpětně, jak záplavy v srpnu 2010 probíhaly?

Voda přišla, voda odešla... Kostel Nalezení sv. Kříže ve Frýdlantu v Čechách stojí na okraji města v blízkosti říčky Smědé. Proto byl srpnovými záplavami postižen snad víc než jiné. Byl jsem v té době na dovolené. V sobotu 7. srpna 2010 ráno šli lidé na bohoslužbu. Až kolem desáté se přivalila voda a kolem půl čtvrté odpoledne byla pryč. Prudká voda nadělá víc škody než povodeň; vlna stoupá postupně a na dolním toku řeky se mohou lidé na velkou vodu trochu připravit. Když jsem se sem v sobotu večer dostal, viděl jsem už jen tu spoušť. V kostele, kde stálo několik hodin zhruba 30cm vody, zbylo už jen bahno. Voda sama z prostoru kostela otekla, ztratila se.

Prudký proud vyvalil pár metrů staré kamenné obvodové zdi na zahradě fary. Setkaly se tam totiž dva proudy, které vyrazily branku, v rohu zahrady se vytvořila jakási kapsa a asi 12m kamenné zdi se pod tlakem vody zřítlo. Voda se prohnala i přes dvůr fary, zaplavila sklep, vyplavila kapli a hospodářské budovy. Když jsem se vrátil, nejdřív jsem paradoxně zařizoval, kde budeme mít mši svatou. Zvolil jsem nejbližší kostel, který je dojezdny - v Arnolticích. Kdo mohl, přijel. Lidé jsou z účasti na bohoslužbě omluveni, když se ocitnou v takové situaci, jako byla tato, a nemohou se ze zjevné příčiny do kostela dostat. Po mši svaté jsem požádal o pomoc při úklidu frýdlantského kostela. V neděli odpoledne se sešlo dost lidí, začali jsme vynášet bahno a v pondělí večer byl kostel nahrubo z toho nejhoršího uklizený. Vnímám to jako důležitý moment.

Přicházeli i další lidé, kteří pomáhali, kde bylo třeba. V pondělí jsme na faře vařili polévku asi pro dvacet pět lidí. Ve středu jsme měli relativně všechno poklizené, i kameny provalené zdi jsme trochu odklidili, aby se dalo po břehu Smědé procházet. Brigádníci začali chodit od domu k domu a nabízeli pomoc. Do týdne jsme byli z toho nejhoršího venku.

Záplavy byly v sobotu, další pátek večer jsme měli v kostele mši svatou.

Jaká je situace „rok poté“?

Větší vzpomínková akce s bohoslužbou u nás nebyla, přešla nás Chrastava. Čestným hostem byl biskup Jan Baxant. V 11 hodin vyzvánění zvonů připomnělo čas, kdy loni město zasáhla druhá, ničivější záplavová vlna. Pak pokračoval program shromážděním na náměstí. Samozřejmě že jsme si při mši svaté tady ve Frýdlantu také vzpomněli a poděkovali za Boží pomoc.

Jak záplavy ovlivnily místní lidi?

Pozitivně, protože se odplavila lhostejnost a najednou byli lidé ochotni si pomáhat, bohužel už to zase po roce neplatí. Opravdu si dokázali vzájemně pomáhat, neštěstí je spojilo. Mezi lidmi byla lepší situace než v roce 2002, kdy jsem působil v Ústí nad Labem. Tam si pomáhali jen ti, co byli

Frýdlant poničený povodní, R.D. Vít Audy s Mons. Janem Baxantem.

vyplavení. Ostatní, kterých se to nedotklo, byli k dané situaci lhostejní. Tady je malé město, voda se valila všude a všichni měli nějakého příbuzného, který byl vodou postižen. Lidé byli ochotni přiložit ruku k dílu.

Je někdo, kdo začal po zážitku při záplavách chodit pravidelně na bohoslužby?

Ne, v souvislosti se záplavami ne. Před rokem na mši svatou s panem biskupem lidé přišli a bylo jich hodně. V našem kostele sloužil 21. září 2010 biskup Jan Baxant děkovnou mši svatou za Boží ochranu města při povodních s prosbou o Boží požehnání při opravách následků velké vody. Ale nikdo ani po té události nezačal chodit pravidelně.

Připravila Marie Koscelníková

Vzpomínka

na otce biskupa Karla Otčenáška

Pokračování z minulého čísla Zdislavy

... Dozvěděla jsem se, že v Trmicích působí tajně vysvěcený biskup, tak jsem se za něj rozjela. Nabídl mi, že by mě tam potřeboval a že by mě oficiálně vedl jako varhanici. Po otázce, zda umím psát na stroji, jsem okamžitě začala rozepisovat mešní písně.

Ze vzpomínek prof. Marcely Němečkové, dlouholeté asistentky biskupa Otčenáška

Po obědě mi otec biskup řekl, že mi bude říkat „teto“ a přinesl mi klíč od kostela, abych šla udělat dětem výklad u jesliček. Na moji nechápavou reakci jen pronesl: „No, přece víte,

Arcibiskup Jan Otčenášek s Janem Policerem

co se stalo v Betlémě.“ Šla jsem tedy dětem povídat. Po chvíli jsem zjistila, že pan biskup stojí za sloupem a moc se směje. Po návratu na faru mě pochválil a řekl mi, že mě bere i jako katechetku. Také se mě ptal, zda neumím nějakou řeč. Já jsem tehdy nic moc neuměla, jen rozuměla francouzsky, německy a anglicky. Zavedl mě tedy před obrovskou krabicí papírů, ukázal mi, že je to cizojazyčná korespondence, a poprosil, jestli bych se o to postarala.

Mimo obvyklé bohoslužby v Trmicích mívával otec biskup mše svaté v kostelech v okolí, kam často chodil pěšky. Postupně je navštěvoval a dá-

val do pořádku. Sám tam pracoval, jezdil s kolečkem, sundával tašky ze střechy.

Po krátké době se v kostele a na faře začali objevovat věřící z nedalekého Ústí nad Labem. Neuplynuly ani dva roky a pravidelnými věřícími na bohoslužbách v Trmicích byli vysokoškoláci, doktoři, zdravotníci, učitelé a další, převážně z Ústí nad Labem, postupně přibývali i místní obyvatelé.

Otec biskup se o svém nástupu do Trmic dozvěděl ve čtvrtek v poledne a okamžitě sbalil aktovku s breviářem, s kartáčkem na zuby a ručníkem a odjel do Trmic. Po příjezdu se však na faru vůbec nedostal a musel jít do vedlejšího domu. Byl to dům velmi „otevřený“, tam si sedl na schody a usnul. Ráno vstal, a protože byl zrovna první pátek v měsíci, šel sloužit mši svatou.

Fara byla obsazena zčásti nájemníky, kteří často chodili domů v podnapilém stavu. Budova byla v dezolátním stavu a bez vybavení. Dozvěděly se to řeholnice z nedalekého domova důchodců a okamžitě mu dovezly peřiny a další věci.

Bohužel hned nato za ním přišel církevní tajemník a veškerý kontakt se sestřičkami mu zakázal, aby je otec biskup „nezkazil“.

Pan biskup se ihned po příchodu do Trmic rozhodl, že půjde učit do školy. Začal okamžitě učit asi na čtyřech školách.

Velkou událostí pro nás bylo, když nám bylo zapůjčeno staré auto „pragovka“. Na cestách jsme se vždy modlili. Později, když už toto auto nefungovalo, vozil otce biskupa pan Macek na své motorce.

Poměry se postupně zlepšovaly. Lidé se dozvěděli, v jakých obtížných podmínkách otec biskup působí, a cizina o něj začala jevit velký zájem. Organizace Ackermann-Gemeinde mu koupila Renaulta 8 v modré metalíze. Tímto autem jsme však vozili také stavební materiál, vápno, cement a vše, co bylo potřeba. Lidé okolo se velmi divili a říkali, že je škoda takového auta na odvoz materiálu.

Brzy ale pochopili, že farní auto není na parádu, ale na práci, a tak to dělalo mezi lidmi veliký apoštolát.

Autem jsme pak mohli objíždět i všechny biskupy, kteří tenkrát byli různě po republice v internaci. Například otec biskup Skoupý měl našeho otce velmi rád, říkal mu „Karel IV.“ nebo „Karolku“.

Bylo to někdy v roce 1965. Otec biskup Tomášek dovezl z Říma našemu otci koncilní prsten ve tvaru mitry, který tenkrát dostali od papeže Pavla VI. všichni koncilní otcové. Pro všechny farníky, kteří o tom daru věděli, to byla velká událost a otec biskup byl velice šťastný, že Svätý otec o něm ví a že na něj myslel i v této souvislosti. Mimo to Svätý otec poslal bábovku, kterou jsme rozdělili na malinké částičky. Všichni, kteří tehdy na faru přišli, kousiček dostali. Měli jsme z toho všichni velkou radost.

V květnu 1968 se otec biskup zúčastnil sjezdu Dřla koncilové obnovy na Velehradě, kde se poprvé objevili všichni čeští biskupové. Zde se dohodli, že by měl jít náš otec do své diecéze, do Hradce Králové, kde byl kapitulním vikářem otec Javůrek. Ten ho i na základě podpisové akce kněží královéhradecké diecéze povolal a přijal.

Po druhém příchodu do Trmic v roce 1973 si zavolal otce biskupa krajský

církevní tajemník Dlabal „na kobereček“ a přečetl mu patnáct bodů, které určovaly, co vše otec biskup nesmí. Písemně mu to však dát odmítl. Církevní tajemník chodil na faru často. Na svá slova o usmíření z roku 1968 dávno zapomněl.

Jednou, bylo to na Velikonoční pondělí, připravili na mši svatou otci biskupovi biskupský oděv: fialovou kleriku, fialový biret... Zrovna jsem dopisovala kroniku, když jsem zaslechla dole u fary rachot a uviděla rozčileného tajemníka Dlabala. Šla jsem dolů, přivítala ho, zeptala se, jestli jde na koledu, že je milý, ale on byl rozlícený a křičel, že panu biskupovi vezme státní souhlas. Ve mně hrklo a ptala jsem se, co provedl. Křičel, abych se na něj šla podívat. Já říkám, že se na něj dívám od rána a nic divného na něm nevidím. On na to: „Vždyť je oblečený jako biskup!“ Já říkám: „No, to máte těžký, vždyť on biskup je. To mu nikdo neodpáře, to je prostě nezrušitelné.“ „No jo, ale my ho neuznáváme.“ „To je sice hezké, ale v kapli chodí, jak to chce církev.“

Biskupský sbor postihla v té době velká ztráta. Zemřel Štěpán kardinál Trochta (duben 1974 - pozn.). Tajemník Dlabal ihned zjišťoval, jestli se otec biskup chystá jít panu kardinálovi na pohřeb. Vyhrožoval, že si na něj dají veliký pozor, že nesmí mluvit s nikým z ciziny. To byla jedna z posledních návštěv tajemníka Dlabala na faře.

Na pohřbu se otec biskup viděl s budoucím papežem Janem Pavlem II., Karlem Wojtyłou, s kardinálem Königem a s dalšími biskupy. S nimi všemi měl smlouvené různé schůzky v přesný čas, za různými sloupky a rohy, vždy ale jen na chvíli. I na pohřbu byli příslušníci StB převléknutí v ministrantském oblečení, takže setkání otce biskupa Otčenáška s ostatními bylo velmi obtížné, ale vyšlo. Při odchodu z katedrály, po zádušní mši svaté a rozloučení, vynesli rakev z katedrály, před kterou stál krajský tajemník Dlabal (který byl těsně před smrtí kardinála Trochty u něho a velmi ho rozrušil). Krajský tajemník tedy zůstal stát před rakví a lidé na něj mlčky hleděli. To byla chvíle, ve které bylo jasné, že mu říkají: „My víme, že jsi ho zabil ty!“

Hosté v Trmicích a trmický „odboj“

Otec biskup poté, co se znovu vrátil na faru do Trmic, byl ve spojení ne-

jen se svou a litoměřickou diecézí, ale i s ostatními diecézemi, hlavně přes laiky. O prázdninách k němu přijíždělo kolem dvou set mladých lidí z různých konců republiky, hodně i ze Slovenska. Pomáhali mu při opravách kostelů, procházeli přitom ovšem i důkladnou křesťanskou formací. Každé ráno se rozebíralo Písmo svaté, společně jsme se modlili, večer v kapli zpívali, mladí vyprávěli o zkušenostech z jednotlivých farností.

Další důležitá věc, které se otec účastnil, bylo Desetiletí duchovní obnovy národa (pastorační iniciativa, která probíhala v letech 1987-1997 - pozn.). Scházel se s iniciátory této akce různě po soukromých bytech. Poznal přitom poprvé Tomáše Halíka. Půl roku před oficiálním vyhlášením Obnovy na programu pracoval, potom to spolu s ostatními přinesl otci kardinálu Tomáškovu, který ji zaštil a veřejně i oficiálně v katedrále sv. Víta vyhlásil.

Každý rok jezdil otec biskup na exercicie do Železné Rudy k pateru Prokešovi. Setkával se zde se spoustou kněží, které povzbuzoval a ukazoval jim, co vše se dá na faře dělat. Jezdili jsme na všechny velké poutě - na Velehrad, k Prokopovi na Sázavu atd. Otec biskup na takovýchto slavnostech nemohl být mezi biskupy, nemohl samozřejmě nosit ani biskupský oděv. Hezká příhoda se stala na pohřbu básníka Jaroslava Seiferta, kde na pana biskupa nezbyla žádná židle a nemohl si dlouho sednout. Uviděl to herec Josef Kemr, který seděl vpředu a přednášel tam básně. Hned uvolnil otci biskupovi jedno z nejpřednějších míst a sám si sedl na stupně oltáře.

Obdivovala jsem velkou práci, kterou si otec dával s psaním vánočních i velikonočních přání a gratulací. Chtěl, aby to vždy něco říkalo k aktuální situaci, chtěl, aby to lidi povzbudilo. Nikdy ovšem jen nepodepisoval gratulační pohlednici, ale vždy tam připsal ještě něco dalšího, konkrétního pro toho určitého jednotlivce - a těch přání bylo přes dva a půl tisíce kusů...

... přišel rok 1989. Po čtyřiceti letech se mohl otec biskup Karel Otčenášek ujmout správy své královéhradecké diecéze...

Mgr. Tomáš Policar, Česká Lípa
Foto: archiv rodiny Policerov

Kardinál,

peter brindza

ktorý pochádzal z valašského ľudu

Kardinál Trochta vtlčil svoju nezmazateľnú pečať do histórie českej katolíckej cirkvi v 20. storočí. Vo svojej vlasti sa zaslúžil o vznik saleziánskeho hnutia, budoval ústavy, opravoval kostoly, vychovával mládež. Zastával kritický postoj voči totalitným režimom, za čo bol „odmenený“ pobytom v troch koncentračných táborech, neskôr i väzením a policajným dozorom. Napriek týmto nepriaznivým skutočnostiam vždy pevne stál za svojimi ideálmi a neúnavne pokračoval v naplňaní Božích prikázání, čo vyjadril i svojím heslom o práci, obeti a láske. Jeho činnosť bola na sklonku života ocenená kardinálskym purpurou a in memoriam aj Radom T. G. Masaryka III. triedy.

Fakty z jeho života sú pomerne dobre známe a človek, ktorý si Trochtu zvolil za svoj životný vzor, si v bibliografii viažucej sa k jeho osobe zaiste príde na svoje. *Podrobnejšia štúdia o kardinálových predkoch aj s genealogickou tabuľkou, určená odbornej verejnosti, bola uverejnená v Genealogických a heraldických listoch č. 2 z roku 2011.*

Aké bolo prostredie, z ktorého pochádzala tak významná osobnosť, akou kardinál Trochta nepochybne bol? Boli jeho predkovia vzdelaní? Odkiaľ pochádzali a čím sa živili? Na tieto, ale i ďalšie otázky nám priniesol odpovede genealogický výskum.

Pôvod Trochtových predkov treba hľadať v oblasti východnej Moravy na hranici so Slovenskom. Sám kardinál sa narodil v malej, pôvodne valašskej obci Francova Lhota. Jeho predkovia obývali tunajšiu, ako i okolité obce - Valašská Senica, Lidečko a Lužná. Matričné záznamy z farnosti Francova Lhota (z rokov 1787-1919) a Lidečko (z rokov 1709-1787) vedené v latinskom a nemeckom jazyku ukázali mnohé fakty. Rod Trochtovcov bol v 19. storočí vo Francovej Lhote veľmi početný. Dôkazom rozšírenosti toho rodu sú aj tri samostatné línie s priezviskom „Trochta“ v piatej generácii jeho predkov.

Matriky poskytli obraz aj o sociálnom statuse. Trochtovi predkovia pochádzali z najnižšej spoločenskej vrstvy. Živili sa väčšinou ako prostí roľníci a pastieri. Našli sa však medzi nimi aj dvaja vojaci – menovite Ján Haspala je roku 1830 zapísaný ako dosluhujúci vojak a Martin Hruž, ktorý sa spomína roku 1826 ako vojak v regimente Lichtenstein. Skutočnosť, že medzi kardinálovými predkami figurujú

osoby vo vojenskej službe, nie je ničím výnimočným. Takmer každý človek si medzi svojimi priamymi predkami môže nájsť vojaka. Kardinálov praprastarý otec Václav Trochta sa istý čas živil aj ako remeselník-kováč. Zo vzdialenejších predkov treba spomenúť Jána Románka z Valašskej Senice, ktorý roku 1780 vykonával v rodnej obci richtársky úrad.

Za zmienku stojí aj skutočnosť, že dve Trochtove praprastaré matky zo strany po praslici podľahli roku 1836 cholerovej nákaze. Zomreli mladé - Katarína Kurtinová, manželka Jána Trochtu, mala iba 34 rokov a Terézia Matušová, manželka Šimona Tarabu, bola o rok staršia.

Genealogický výskum priniesol zaujímavý pohľad na vzájomné príbuzenské vzťahy kardinálových predkov. Je pomerne známe, že každý človek má v skutočnosti menší počet priamych predkov. Je to spôsobené príbuzenskými sobášmi. Výsledkom je strata predkov, ľudovo povedané, viaceré rodové línie sa zbiehajú v jednej osobe alebo manželskom páre. Podobné vzťahy sme zaznamenali aj medzi kardinálovými predkami. Dve samostatné línie sa spájajú v siedmej generácii v osobe Martina Vajdíka, no nepochybne by takýchto línií bolo viac, čo naznačujú viaceré rovnaké priezviská. Podobne roku 1760 uzatvorili Trochtovi predkovia aj iný príbuzenský sobáš - tzv. afinitu (švagrovstvo), čo označuje pomer jedného manžela k pokrve príbuzným druhého manžela (napríklad ženích vo vzťahu k súrodencom nevesty - teda švagor, švagriná atď.)

Genealogický výskum ukázal, že kardinál Trochta pochádzal z obyčajného vidieckeho rodu. Jeho predkovia tak po meči, ako i po praslici patrili k širokej mase miestneho roľníctva, všetci boli rímskokatolíckeho vierovyznania. Neoplývali majetkom a nikdy ani nepatrili k bohatej spoločenskej vrstve. Žili skromne a zbožne. V drvivej väčšine boli negramotní, o čom svedčia podpisy vo forme troch krížikov v sobášnych matrikách. Je preto pozoruhodné, že tak vzdelaný, duchovne silný, činorodý a v neposlednom rade i spravodlivý a zbožný človek, akým kardinál Trochta nepochybne bol, vzišiel z tak skromného prostredia.

Pro Zdislavu pripravil Peter Brindza, historik

Na každý mesiac vyhlasuje Svätý otec úmysly k modlitbám za potreby cirkve a za misie. Čeští a moravští biskupové k nim pridávajú tretí úmysl za cirkve a obyvateľov v Českej republike.

Září

1. Za učitele, aby svým žákům předávali lásku k pravdě a vychovávali je k opravdovým mravním a duchovním hodnotám.
2. Aby křesťanská společenství na asijském kontinentě horlivě hlásala evangelium a vydávala radostné svědectví o kráse víry.
3. Za to, aby všechna společenství v církvi, zejména ve farnostech a rodinách, poskytovala pomoc a věnovala pozornost těm, kdo byli pokřtěni nebo se na křest připravují.

www.cirkev.cz

S Radkem Rejškem

za zvony

kostelů litoměřické diecéze

Droužkovice na Chomutovsku jsou obcí, mezi jejíž nejzajímavější pamětihodnosti patří mohutná zděná zvonice, která podle názoru znalců měla v minulosti strategický a obranný význam. Stojí v těsné blízkosti farního kostela a z druhé strany se na ni v letech mnohem pozdějších „přilepila“ budova, v níž prakticky po všechny etapy historického vývoje sídlila správa či zastupitelstvo obce. Tak je tomu i dnes.

S mikrofony

za zvony Chomutovska a Litoměřicka

Ve zvonici se do našich časů dochoval jediný, ale velmi vzácný zvon odlitý v roce 1582 zvonařem Hansem Frantzem. Hlas má velmi pěkný a milým překvapením pro nás bylo, že závěs a vše ostatní, co ke zvonu náleží, je dochováno v relativně velmi slušném stavu.

Naše cesta s mikrofonem za zvony kostelů litoměřické diecéze vedla z Droužkovic k děkanskému kostelu Nanebevzetí Panny Marie v Postoloprtech. R.D. Rudolf Prey, dlouholetý duchovní správce farnosti, nás uvedl na věž k velmi vzácnému zvonu, jehož příslušenství nedávno velmi pěkně zrestauroval Petr Rudolf Manoušek. Mohutný zvon o průměru jednoho metru (bez pěti centimetrů) je dílem zvonaře Johanna Cantrifusora, který jej odlil v roce 1504, tedy v době nástupu tzv. „zlatého věku českého zvonařství“. Natáčení zde bylo radostí – věž krásně uklizená, všechno v perfektním stavu a ještě pozvání na pohoštění...

Dalším navštíveným místem byly Dlažkovice na Lovosicku. Uprostřed obce stojí barokní kostel, vedle něhož můžeme spatřit další nádhernou zděnou zvonici. Litoměřická diecéze totiž svým cípem zasahuje do velmi zajímavé oblasti, kde nebylo zvykem stavět věže stavebně související s kostelem, ale velmi často zde bylo voleno řešení zvonice jako samostatné oddělené stavby. O důvodech se různě diskutuje a spekuluje, ale jako nejlogičtější se jeví být především úmysly strategické a obranné, jinde to pak

byla otázka vlastnických vztahů mezi obcí a církví a známe i případy, kdy stavební řešení kostela ze statických důvodů stavbu vyšší věže stavebně propojené s kostelem neumožňovalo. I naši předkové se po této stránce dopouštěli omylů, které se třeba projeví až mnohem později, jak se ukazuje na případu kostelní věže v Lenešicích u Loun. Samostatné zvonice jsou svébytným architektonickým fenoménem a velmi často mají i svůj „regionální“ charakter (třeba na Slánsku).

Dlažkovičká zvonice byla nedávno velmi pěkně opravena a právě zde lze ocenit součinnost obce s církví. Opravován je též kostel a fara, takže lze říci, že celý kostelní areál bude skutečně reprezentativní záležitostí. Ve zvonici jsou zavěšeny dva velmi pěkné a cenné památné zvony. Menší odlil v roce 1753 nebo 1755 (poslední číslice letopočtu je po kovolijecké stránce poněkud nevydařená a umožňuje obojí výklad) Jakub Konrád Löhrner. Větší zvon je dílem Jana Konváře z Prahy, který jej odlil v roce 1498. Jistou kuriozitou zvonů v Dlažkovicích je skutečnost, že menší zvon zní nižším hlavním tónem než zvon větší. Jak je to možné? Zvonaři tzv. „zlatého věku českého zvonařství“ (což je obecně 16. století s převahou několika desetiletí jak do století sedmnáctého, tak do století patnáctého) nešetřili materiálem a odlévali své zvony v tzv. „těžkém“ profilu, kdy stěna zvonu je velmi silná. Z fyziky víme, že čím je stěna kmitající desky silnější, tím je rychlejší její kmitání, a tím tedy i vyšší frekvence kmitočtu – vyšší tón. Zvony odlité v těžkém profilu mají nevýhodu v tom, že při značné velikosti a hmotnosti znějí relativně vysoko, ale jejich hlas je velmi bohatý na harmonické tóny, takže je všeobecně uznáván jako lahodný a krásný. Tyto zvony jsou vysoce ceněny. V 18. století, tedy v době, kdy byl odlit menší zvon dlažkovičké zvonice, se odlévaly zvony již v lehčím profilu. Důvody byly možná úsporné, ale jako hlavní důvod je uváděna subtilní konstrukce barokních staveb a tedy i kostelních věží, které by byly zvony odlitými v těžkém profilu značně namáhány. Zvony odlité v lehčích profilech znějí

při stejné velikosti hlubším tónem, což je případ i dlažkovičké zvonice. I zdejší zvony se dočkaly pietního restaurování a obnovy veškerého příslušenství. Práce provedla dílna Michaela Měšťana z Rudné.

Posledním cílem naší cesty při rozhlasovém natáčení byla věž farního kostela ve Velemině. Zde zatím všechno na obnovu či restaurování teprve čeká. Ve věži je zavěšen jeden nádherný renesanční zvon. Podle některých znaků opatrně usuzuji, že by mohl být dílem mistra Brikcího z Cymperka. Jisté znečištění zvonů a ne zrovna bezpečně vyhlížející místa, kam bylo možno šlápnout, to vše mě poněkud odradilo od akrobatických výkonů při lezení po zvonové stolici ve snaze přečíst nápis na zvonu ukrytý pod vrstvou holubích exkrementů, které by bylo třeba nejprve odstranit. V tuto chvíli tak musím konstatovat, že zvon byl odlitý „nezjištěným zvonařem“ (dodávám, že zatím nezjištěným, protože veleminskému zvonu bude muset být věnována samostatná dokumentační výprava).

Renesanční zvon ve věži farního kostela ve Velemině.

Naše natáčení trvalo pouhý jeden den, přesto však ukázalo, že naše diecéze je na zvonařské památky velmi bohatá a že bude zřejmě i v budoucnosti „co objevovat“.

Radek Rejšek, diecézní kampanolog

Rok křtu

Letošními oslavami svátku sv. Cyrila a Metoděje (slavnostní mše svatá u hrobu sv. Cyrila v římské bazilice sv. Klimenta 14. 2. 2011) začala tříletá příprava na 1150. výročí příchodu slovanských věrozvěstů na Velkou Moravu. Zaměřena bude na prožívání iniciačních svátostí: první rok je to křest, druhý rok biřmování a třetí rok eucharistie.

Stejně jako naše křesťanská tradice začala jejich prací na Velké Moravě, začíná náš osobní křesťanský život křtem. V textech vás, čtenářů, si ho připomeneme.

Proč jsem přijal křest

Hlavní svátek všech křesťanů, Velikonoce, jsme v bazilice v Jablonném v Podještědí oslavili spolu s dvěma dospělými, kteří přijali svátost křtu. Jeden z nich, Pavel, se s námi podělil o to, proč přijal křest a stal se věřícím katolíkem.

Můžeš nějak popsat prostředí, ze kterého pocházíš?

Jsem z typické dělnické rodiny. Mému dědovi sebrali komunisté statek, pak se stal pravověrným komunistou, byl úderníkem. Tam se víra vůbec neslučovala s touto názorovou orientací.

Vaše rodina vůbec nevěřila?

Ne, co si pamatuji, moje prababička snad ještě byla věřící.

Ted' jsi pokřtěný, jak se na to dívají tvoji příbuzní?

Se samotnou vírou jsem se setkal v sedmnácti letech, kdy mi můj trenér předložil Bibli a já ji přečetl, nicméně tenkrát jsem to bral jako literární dílo spíš než jako skutečnou věc. Před nedávnem se mě můj otec ptal: „Už v tom zase jedeš?“

Rodina je z toho tedy překvapená a myslí si, že ses stal na něčem závislý?

Ano, to je přesné!

První setkání bylo s Bibli. Jak došlo k rozhodnutí nechat se pokřtít a být v katolické církvi?

V šestnácti letech jsem šel k psychologovi, abych se zeptal na některé věci, jak je vnímá on. Překvapeně se na mě podíval a pak mi dal inteligenční test. Tam zjistil, že mám vzhledem ke svému věku poměrně vyšší IQ. Pak jsme si povídali o různých filozofiích. Byl to dr. Milan Hausner, světově uznávaná kapacita v oblasti pomoci lidem se sklonem k sebevraždám. Bohužel tahle spolupráce nějak skončila. Najednou jsem zjistil, že člověk není ve světě úplně sám, že tady je určitá moc. Tenkrát jsem ji nevnímá jako Pána Boha, ale postupem času jsem si sám praktikoval základní modlitby - Otče náš, Zdrávas Maria. Ty jsem praktikoval, netušíc, že se vlastně modlím ke skutečnému Bohu. Teprve tím, že jsem se k němu modlil, přinesl mi do života úžasnou situaci, které se nedaly vyložit jinak, než že zde došlo k obratu o sto osmdesát stupňů na základě Božího zásahu.

Čili nějaké zvrátové situace, které dnes zpětně hodnotíš, že to nebyla náhoda?

Ano.

A jak ses dostal ke katolické církvi? Proč zrovna ta a ne jiná?

Člověk je zvědavý. Četl jsem hodně knížek: o husitské církvi, o evangelické, o evangelické církvi v Jablonném... Co mě nejvíce zaujalo na katolické církvi, je hodnota milosrdenství, které prosazuje. Rozměr milosrdenství je to, co mi chybělo, a to, co mě přitahuje.

Můžeš nějak konkretizovat, co to bylo? Kázání o Božím milosrdenství, nebo moment působení, který milosrdenství připomíná?

Já osobně jsem v životě prošel hodně těžkými chvílemi. Když jsem hledal oporu, o koho bych se mohl opřít, nehledal jsem jenom v křesťanství, ale narážel jsem i na jiné náboženské směry, jógu, meditaci osho a pokaždé mi potom bylo hůř a hůř.

Vím, že ses setkal s Reiki.

Byla to stejná zkušenost?

Ze začátku to vypadalo úžasně. Byla tam léčitelka, v závěru začala vyprávět, že je víc než pa-

pež. Ale předložila mi modlitbu Zdrávas Maria a Otče náš, postupem času však z tohoto směru odbočila. Zpočátku jsem vnímal, že mi pomáhá, že mě léčí. V roce 1998 se to zlomilo a začal jsem mít obrovské psychické potíže. Deprese byly tak silné, že jsem si v zoufalství několikrát chtěl uvázat oprátku... Až tak hrozné to bylo! Chtěl bych sdělit tuto svoji zkušenost, že je to cesta do pekla doslova a do písmene. Nepřál bych to ani svému nejhoršímu nepříteli.

Prošel jsi tedy cestou téhle alternativy, magie. Asi ti tam říkali, že církev ztročňuje, kdežto u nich jste svobodní. Jak jsi našel cestu ke Kristu a do společenství církve?

V roce 2001 jsem se od této skupiny odtrhl. Měl jsem na starosti plavecký bazén, věnoval jsem se hlavně plaveckým školám a sportovním třídám. Zašel jsem si do strojovery, tam jsem si kleknul, modlil jsem se až tak, že jsem měl propocené i kolena, modlitba měla úžasnou dynamiku. Pak jsem objevil baziliku v Jablonném. Přitahovala mě sem svatá Zdislava. Koupil jsem si o ní knížku. Občas jsem si řekl: „Svatá Zdislavo, pomoz.“ Našel jsem si přítelkyni. A kdykoliv jdeme ke studánce a svatou Zdislavu prosíme, mám pocit, že nám pomáhá.

Pak jsi našel v bazilice kontakt na kněze?

To bylo dlouhé. Poprvé jsem tu potkal Česlava, ale protože odcházel, převzal mě Ignác. Trvalo to rok a půl. Pak jste to převzal Vy.

Byls tedy pokřtěn. Co ti z celé přípravy nejvíce utkvělo v paměti?

Jak jsem se modlil k Pánu. Už jsem vnímal, že moje modlitby budou vyslyšeny, pokud se budu chovat čestně. Činit pokání jsem se naučil už v době, kdy jsem byl v kontaktu s východním náboženstvím. Ač mi bylo hrozné a hodně věcí se mi nepovedlo, Pán mi řekl: „Máš ještě naději, nic není ztraceno.“ Doufám v to, že mi jednou Pán řekne, že jsem nežil

nadarmo, protože to je strašně silný impuls. Už bych nechtěl Pána Ježíše, Boha, za nic vyměnit. Ani za sebe. Za nic.

Ještě k okamžiku křtu...

Jak vnímáš tento moment?

Velikonoční vigilie, i když trvá několik hodin, mi rychle utekla, protože celý obřad pro mne byl silným emocionálním zážitkem. Vlivem okolností jsem byl pod velkým psychickým tlakem. Příbuzenstvo nebralo víru až tak vážně a trochu zlehčovalo. Přišlo mi to v té chvíli líto. V ten moment jsem se obracel ke Kristu.

Co se křtem v tvém životě změnilo?

Mám možnost jít k přijímání. Pociťuji žízeň po přijetí této svátosti. Zmizely pocity zoufalství. Víím, že nejsem ještě v pořádku a budu mít těžkosti, ale nemusím si zoufat.

Děkuji za rozhovor.

Ptal se P. Jan Rajlich OP, redakčně upraveno

Naše cesta ke křtu

Svátost křtu přijali o letošních Velikonicích také Zdeňka Terezie a Petr Špringlovi z Litoměřic. Nabízíme vám i jejich příběh...

Zdeňka: Do kostela jsem chodila od mala, ale když jsem začala pátrat kvůli sňatku po křesťanském listu, zjistila jsem, že ho nemám. Proto jsem se domluvila s knězem Józefem Szeligou, že mě pokřtí, abych mohla ke svátostem. A při té příležitosti k tomu nějak dospěl i můj manžel, protože on na rozdíl ode mne do kostela nechodil. Vůbec mě nenapadlo, že bych k přijímání chodit neměla. Do kostela mě přivedla moje prateta. Ona se mnou o tom mluvila, ale ani můj tatínek nebyl nijak těmto tématům nepřístupný, ale maminka nechtěla.

Petr: Mě otázky víry zajímaly vždycky, ale nikdy jsem neměl s kým to konzultovat. A ve chvíli, kdy začala Zdeňka zpívat v chrámovém sboru, jsem tam občas „nakoukl“, občas jsem se tam zastavil a od jednoho už je krok ke druhému.

Začal jsem si nejdříve povídat s panem farářem v Křešicích, potom, když jsme se přestěhovali do Litoměřic, jsem občas zašel na mši svatou, kde Zdeňka zpívala. Tam jsem potkal pana děkana Szeligu a s ním

jsme si už povídali. Najednou jsem zjistil, že si už jen nepovídám, ale že se už připravuji na křest, a byl jsem hrozně spokojený.

Že je to to, co stále hledám, jsem věděl už minulý rok. Když jsem byl poprvé na mši svaté o Hodu božím velikonočním, aniž bych si to řekl nahlas nebo někomu jinému, cítil jsem, že je to ono. Zatetelilo se to ve mně a bylo to! Potom následoval rok přípravy. Nebyl jsem připravován vyloženě jako katechumen, my jsme si s panem děkanem povídali a nakonec to dospělo ke křtu. Nejprve jsme mysleli, že budeme mít křest už o Vánocích, nakonec jsme to nechali na Velikonoce. A bylo to tak lepší i hezčí.

Co mi to dává? Dává mi to jistotu, to je asi nejvýraznější pocit. Klid, pohodu, pokoj; pokoj a jistotu, to je ono.

Můj dědeček byl evangelík, nebyli jsme ale ve víře vychováni. Přesto mě k tomu vždycky už od malička něco táhlo. Nejdřív jsem se snažil přečíst nějaké knížky. Ve škole jsem se o tom neučil. Takže jsem čerpal z toho, kde jsem si co sehnal, kde jsem koho potkal. Doma máme od budhistických knížek přes křišnu... Je pravda, že když člověk do toho pytle přispával pořád nějaké další a další věci, další a další informace, tak mu z toho nakonec vypadlo to, co věděl už na začátku, ale nechtěl to akceptovat, zavíral před tím oči. Stejně mě to „dohnalo“ a zvitězila Bible.

Jsem moc rád, že jsem se nechal pokřtít v dospělosti. Člověk si naplno uvědomuje, co dělá, dává s tím plný souhlas a je tam plně a jasně vyslovováno, že se vzdává hříchu, že věří v Boha a přijímá ho. V dospělosti to teprve může říct s plným vědomím toho, co činí. O to větší radost potom má, když to dělá. To byl asi ten největší zážitek, že jsem tam mohl stát a říkat ano.

Zdeňka: Já nemohu říct, že se mi najednou rozsvítilo, neměla jsem ten pocit. Brala jsem to jako přirozenou součást. Pro mě bylo spíš hrozně nepřirozené, když jsem nesměla chodit k přijímání. Velikonoce a Vánoce jsem nesla těžce, zvlášť když jsme zpívali na kůru a já jsem věděla, že k přijímání nesmím. Ale občas jsem měla takovou intenzivní vnitřní potřebu jít ke zpovědi, ne že bych dělala něco dramatického, ale asi jsem si z dětství nesla pocit, že je to správné, a z toho vznikala moje potřeba. Zpověď jsem nebrala tak, že tam jenom ze sebe něco vykřešu, ale spíš jsem

si hodně srovnávala myšlenky, to co se stalo, co mě trápilo, a mám to tak doteď. Nevěřím na to, že se vyzpovídám a všechno bude strašně dobré. Pro mě je opravdu hodně těžké říkat knězi nejnítěrnější hříšky. Ale díky tomu, že je verbalizuju, urovnávám si myšlenky, a tak se s tím vypořádávám. Najednou jsem schopná na všechno nazírat jinak. A tohle mi strašně chybělo. Samozřejmě, že to můžu říct manželovi, ale to není ono. Přece jenom církevní autorita a odpuštění při zpovědi v kostele je jiné. Proto bylo pro mě těžké nechodit ke svátostem, to mi přišlo nepřirozené, že jsem své svaté účasten, ale nemůžu jít ke svatému přijímání.

Taky vnímám klid, „zapadlo to“ a už je to zase správně, tak jak to má být. Hodně se mi ulevilo. Najednou to zapadlo jak klíč do zámku a je to správně.

Pro mě byl intenzivnějším zážitkem křest našich dětí, který se konal týden po našem. To už v naší rodině „zapadlo“ úplně, najednou už bylo všechno tak, jak to má být. Kluci jsou větší, i když zdaleka nejsou dospělí. Ale tím, že chodí na náboženství, si víc uvědomují, co jim křest přináší, jsou schopni o tom mluvit a vnímat to. Pro mě je také dost důležité, jak ho přijali, bylo to zcela přirozené. Už před tím jsme dodržovali svátky a tradice a snažili jsme se žít s Bohem. Mám pocit, že je to posunulo do správných kolejí. Tím nechci říct, že by byli andělci, to rozhodně ne. V každém případě si ale myslím, že si pár věcí uvědomili. Doma se rozhostil takový jakoby klid, i když u nás, čtyř temperamentních osob, klid nikdy není. Ale tím to nabylo ten správný rozměr.

Manželé Špringlovi, Litoměřice

Co je nového u sv. Zdislavy? Oáza nového života

„Výtrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se.“ (Sk 2,42)

Ve dnech 10. až 24. července 2011 poprvé rozkvetla za něžné péče paní Zdislavy v Jablonném v Podještědí tzv. oáza, čili prázdninové duchovní cvičení pro mladé lidi, kteří se nebojí riskovat dobrodružství s Bohem, vzít svou víru vážně. Jako přímý účastník mohu říci, že k takovému dobrodružství je sice potřeba trochu odvahy i zvědavosti, ale že se ta odvahy a zvědavost vyplátí!

Každý den jsme se ve světle Božího slova postupně učili žít - být v Boží přítomnosti. Učili jsme se modlit o samotě z lectio divina i společně a rádi jsme se nechávali našim Pánem překvapit. Každý den jsme měli mši svatou – a jsme moc vděční farníkům z Jablonného za vlídné přijetí i za to, že nám tolerovali mše z jiných částí liturgického roku (dny v oáze jsou nesené po řadě různecovými tajemstvími). Hodně jsme se toho dozvěděli o Ježíši i o tom, jak mu naslouchat, přijmout ho do života (a také jsme to udělali) a následovat jej radikálně a odvážně jako jeho učedníci.

Mnoho času jsme věnovali „byti spolu“ na dlouhých výletech, ve volném čase, při společné zábavě – takže jsme zažili mnohá překvapení i od sebe navzájem. A bylo nám spolu dobře!

A také jsme dvakrát vyrazili do ulic Jablonného podělit se s lidmi o svoji víru, povědět jim o tom, co s Bohem prožíváme. Samozřejmě, že jsme se na začátku trochu báli, ale hodně nás povzbudilo, když jsme se modlili a chválili Pána na náměstí v přítomnosti místní mládeže: tehdy jsme dostali od Pána až nečekanou radost a odvalu o něm mluvit a – zpívat všem lidem! Samozřejmě,

ne všichni si potom s námi chtěli povídat, ale měli jsme každý několik vzácných hlubokých rozhovorů, takže jsme na vlastní oči viděli, jak Pán otvírá srdce lidí pro sebe... a i my jsme něco dostali: radost vpravdě apoštolskou.

Napsali jste...

Poslední den jsme zpívali poslední společnou písničku „Je krásné být Božím dítětem“, která nás všechny dojala: cítili jsme, že jsme během těch patnácti dní zažili s Bohem něco mimořádného. Víra není otázkou určité kultury, ale rodí se ze setkání se skutečností. Je krásné být Božím dítětem. Bohu díky!

Svatá Zdislavo, vzore ušlechtilého dospívání, oroduj za nás!

Za Báru, Terezu, Štěpána, Anežku, Vojtu a Moniku se Škvarkem

Hana Klára Němečková,
www.svetlo-zivot.cz

P.S. Zveme do Jablonného na oázu víkendovou 2. až 4. prosince 2011.

Pouť ke svaté Anně

Ve středu 3. srpna 2011 se v Jeníkově konala poutní mše svatá, při níž byla požehnána čtyři nová vitrážová okna na částečně opravené kapli sv. Anny. A jaká že tato slavnost byla?

Mše svatá se zúčastnilo kolem čtyřiceti lidí. Účast byla podpořena i skupinou „soluňáků“, kteří byli v Jeníkově na týdenním pobytu a kteří se před mši svatou v kapli pomodlili spolu s ostatními různec. Při poutní mši svatě zpívala schola, která byla poskládána z místních dětí a mládeže. V kázání R.D. Marek Dunda povídal o životě sv. Anny, krátce zavzpomínal na předešlá léta, kdy se nedařilo kapli svatě Anny dostatečně zabezpečit a stále byla rozbitá. Dnes se radoval z toho, že je již zvenku pěkně opravená, a projevil velkou vděčnost všem, kdo se na jejich opravách podíleli a podílejí.

Po promluvě následovalo žehnání čtyř nových vitráží: „Dobrý Bože, ty jsi pramen světla, pravdy a veškeré krásy. Chválíme tě a s důvěrou prosíme, ať i nová okna v našem chrámě slouží ke tvé cti a slávě a k našemu posvěcení. Ať nám připomínají, že i skrze nás má pronikat tvé světlo do světa plného stínu a temnoty. Požehnej nám všem, abychom byli dětmi světla, a každý, kdo vidí nás,

tím snadněji ať nachází cestu k tobě. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen...“

Mše svatá pokračovala přímluvami a bohoslužbou obětí.

Dana Tichá, Jeníkov

Dobrovolníci pomáhali na faře v Jeníkově

V letošním roce jsme se opět pustili do opravy fary v Jeníkově u Duchcova. Jde nám to pomalu, přesto je za uplynulý půlrok za námi vidět už pořádný kus práce. Zvládli jsme vymalovat tři místnosti, které bylo nutné předem oškrábat. Dále jsme v jednom pokoji natřeli podlahu a v další místnosti se snažíme obnovit dřevěnou podlahu, tak aby byly vidět její přírodní rysy. Vyklidili jsme půdu a část hospodářských prostor. Podařilo se nám natřít ve všech místnostech dveře. Myslím si, že započatému dílu obnovit a upravit faru, tak aby se dala používat k různým akcím (setkáním, táborům, duchovním cvičením atd.), se nám s Boží pomocí a s pomocí dobrovolníků a ochotných pomocníků daří.

Faru opravujeme víceméně z dobrovolných příspěvků lidí, kterým osud Jeníkova není lhostejný. Většina oprav probíhá svépomocně a o to víc jsme za pomoc vděční. Brigády v Jeníkově na faře bývají většinou přes víkend (pátek a sobota se pracuje) v neděli pak bývá prostor pro poznávání okolí, pro různé vycházky, nebo je také možnost si jet zaplavat do aquaparku do Teplíc. Během prázdnin a dovolených pak bývá brigáda i přes týden.

Více informací o již proběhlých, nebo i chystaných brigádách je možné se dočíst na www.fatym.com v sekci „adoptivní farnost“.

Tímto vás na ně chceme pozvat - vás všechny, kterým není osud církevních objektů lhostejný. Práce na faře se najde pro všechny, jak pro mládež, tak i pro dospělé a starší.

Díky vám všem, ať už se připojíte jakoukoliv formou (modlitbou, osobní pomocí nebo i finančním darem na účet: 184058097/0300) k opravě fary v Jeníkově.

Dana Tichá, Jeníkov

Jak jsme slavili svatovavříneckou pouť...

V sobotu 6. srpna 2011 jsme slavili na Dlouhém Mostě pouť. Svatý Vavřínek nám v nebi vyprosil na letošní léto až nadstandardně dobré počasí, takže nejen že nepršelo, ale

dokonce i sluníčko vykouklo z mraků, aby nám posvítilo na tu slávu.

Děti byly rády, že jim nezmoknou kolotoče, na které se celý rok těšily, a my dospělí jsme měli radost zase z toho, že nám nezmokl pan biskup Jan, kterého k nazdobenímu a naplněnímu kostelu přivezl spolu s administrátorem farnosti a paní starostkou od obecního úřadu kočár tažený párem koní. Na jeho návštěvu naší farnosti jsme se moc těšili, protože naposledy Dlouhý Most navštívil litoměřický biskup před dlouhými osmdesáti lety, kdy ještě většina z nás nebyla ani na světě. Na Dlouhém Mostě tehdy Msgr. Aloise Webera přivítali převážně farníci z řad sudetských Němců, kteří tvořili většinu dlouhomosteckého obyvatelstva.

A snad ještě o to slavnostnější a pro nás intenzivnější byly okamžiky, které jsme prožívali při poutní mši svaté, která proběhla také za přítomnosti zástupců obce, Libereckého kraje i dalších významných osobností, které jsou nějakým způsobem s Dlouhým Mostem spjaty. Pan biskup během mše svaté také požehnal nový obecní prapor a jak zdůraznil, prostřednictvím žehnání tohoto symbolu se dostalo jeho požehnání celé naší obci a všem jejím obyvatelům. A aby těch důvodů k radosti nebylo málo, z jeho rukou přijal jeden z našich malých pilných ministrantů první svaté přijímání.

Přestože se někdy stává, že člověk pod tíhou všech starostí spojených s přípravami a průběhem takové slavnosti není schopen prožít slavnost samotnou naplno, mohu sama za sebe říci, že tentokrát tomu tak nebylo. Mše svatá byla spojena – a to jistě nejen pro mne – s hlubokým duchovním prožitkem. Vše proběhlo ve velkém klidu a radosti ze společného setkání v kostele svatého Vavřínce u duchovního stolu, a protože jsme jenom lidé, pokračovalo naše farní společenství s panem biskupem v oslavě našeho patrona také u stolu prostřeného ve zdejším hospůdce. Tam jsme prožili další příjemné chvíle toho dne, kterému Bůh tak hojně požehnal a na který bude Dlouhý Most ještě dlouho s vděčností vzpomínat.

Martina Olešáková, Dlouhý Most

Prázdninové dobrodružství

Dne 16. července letošního roku se děti z Litoměřic společně s dětmi z Turnova vydaly na dobrodružnou cestu kolem světa – téma tábora. Vyjeli jsme na skvělou louku blízko

Hradčan u Mimoně. První dny bylo krásně, každý den jsme se koupali v řece Ploučnici protékající kolem našeho stanového tábora a užívali letní prázdninové pohody. To jsme ještě netušili, že nám řeka pobyt v táboře naruší.

V noci z úterý na středu se strhla velká bouřka (voda tekla některým i do stanů) a středa už celá propršela. Čekali jsme, že déšť ustane a vše bude zase v pořádku, ale myšlili jsme se. Pršelo stále a Ploučnice začala nebezpečně stoupat.

Ve čtvrtek 21. července se vedoucí rozhodli (pro naši bezpečnost) nás evakuovat a odvézt do blízké obce Kuřívodky, kde nám byl poskytnut nocleh ve škole. Přes noc v táboře zůstali pouze někteří obětaví vedoucí, kteří odnášeli stany a věci do bezpečí. Školu jsme bohužel měli do pátečního večera opustit. Vedoucí nemeškali a okamžitě začali vyhledávat objekty (fary atd.) v okolí, kde bychom mohli dále přebývat po zbytek tábora. Bohužel nikde nebylo místo a hrozilo, že se celý tábor předčasně ukončí a všichni pojedeme domů.

Naštěstí svou pomoc nabídl otec Repka ze Cvikova. Na jeho faře jsme mohli celý týden zůstat. Kvůli kapacitě fary mladší děti jely domů a starší zájemci do Cvikova. Na faře jsme se staršími dětmi zažili mnoho legrace, hráli rozmanité hry a mnohem více jsme se všichni poznali a užili si zbytek tábora i jiným způsobem. Jménem dětí děkuji vedoucím za jejich obětavost, trpělivost a snahu nás vést k Bohu. Doufáme, že naše společná cesta bude pokračovat.

Lidka Landová, Litoměřice

Pozvání na svatováclavskou slavnost do Bílky

Svatováclavské slavnosti na úpatí nejvyšší hory Českého středohoří Milešovy se po deseti letech svého konání staly neopomenutelným zážitkem nejen pro místní občany a chalupáře, ale i pro návštěvníky ze širšího okolí. Stejně jako minulé roky jsou slavnosti občerstvujícím duchovním zastavením v krásné krajině, při němž nechybí ani kultura a zábava.

Prostor kolem moderní kaple sv. Václava v Bílce rozezná v neděli 25. září od 13 hodin zvon kaple a skladba skladatele Milana Kymličky. Posléze zaznějí duchovní písně v podání vokálního souboru Brécy z Prahy. Duchovní přesah svátku svatého Václava připomene

probošt katedrální kapituly J. M. can. Jiří Hladík. Následovat bude žehnání a představení veřejnosti letos vydané knihy Pavla Koukala o zavražděném knězi a bořislavském faráři Franzii Sittm. Je naplánováno i divadelní představení, vlastivědná procházka do okolí Bílky a stánky s občerstvením.

Martin Šístek, Bílka

Setkání s litoměřickými rodáky ve Fuldě

Generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl CSsR se ve dnech 27. a 28. srpna 2011 zúčastnil 30. setkání německých rodáků ve Fuldě (Německo), kteří byli po druhé světové válce vysídleni z Litoměřic. V oblasti Fuldy totiž našlo svůj nový domov více než dva tisíce osob, které byly odsunuty právě z Litoměřicka. Ty byly v naprosté většině věřícími katolickými křesťany a mají stále zájem o vazby se svou bývalou vlastí. Díky organizacím, jako je například Sdružení Ackermann-Gemeinde, existovaly tyto kontakty již před rokem 1989 a jsou stále zachovávány.

Mši svatou v katedrále sv. Bonifáce celebrou generální vikář P. Příbyl společně s kapitulním děkanem prof. Dr. Wernerem Kathreinem, apoštolským protonotářem Dr. Lucianem Lamzou a s dalšími kněžími. Oba již vícekrát jako zástupci

diecéze Fulda navštívili Litoměřice. Přijetí u primátora Fuldy Gerharda Möllera v prostorách městského zámku a několika dalších akcí se rovněž účastnili zástupci města Litoměřice v čele se starostou Ladislavem Chlupáčem.

Návštěva hostů z Litoměřic se stala dalším krokem v budování dobrých vzájemných vztahů mezi oběma partnerskými městy.

Alois Hofmann, Fulda

Krátké zprávy z diecéze

Biskup Jan Baxant požehnal v Chrastavě hasičskou techniku

Lidé v Chrastavě na Liberecku si připomněli rok, který uplynul od ničivých záplav na severu Čech. Odpolední vzpomínkové akce, která se konala v neděli 7. srpna 2011 a při níž litoměřický biskup Jan Baxant na Náměstí 1. máje požehnal 13 nových hasičských vozů, přihlížely stovky obyvatel.

Setkání s názvem „Rok poté“ se na chrastavském náměstí zúčastnili i starostové dalších měst a obcí, které loni bleskové záplavy postihly. Přítomen byl také místopředseda Senátu Parlamentu ČR Přemysl Sobotka a statutární náměstkyně hejtmána Libereckého kraje Lidie Vajnerová.

Vyzvánění zvonů v 11 hodin připomnělo čas, kdy loni město zasáhla druhá, ničivější záplavová vlna. Od 14 hodin pokračoval program shromážděním na náměstí.

Hlavním organizátorem akce byl Euroregion Nisa, dobrovolné zájmové sdružení obcí a okresů trojmezí Čech, Německa a Polska. Euroregion Nisa totiž před rokem rozhodl o uvolnění 10 milionů korun z takzvaného Fondu malých projektů pro 13 příhraničních obcí. Každá obec si tak mohla pořídit speciální zásahové vozidlo pro jednotku dobrovolných hasičů. Konkrétně této pomoci využily obce Heřmanice, Višňová, Raspenava, Frýdlant, Děřichov, Chrastava, Oldřichov v Hájích, Hrádek nad Nisou, Nový Bor, Nová Ves, Bílý Kostel nad Nisou, Lázně Libverda a Skalice u České Lípy. Obce v 11 případech zakoupily shodně terénní Toyotu Hilux se speciální úpravou pro hasiče. Každé vozidlo stálo přibližně necelý jeden milion Kč. Vozidla jsou speciálně upravena pro jízdu těžkým terénem i vodou. Vozy mají také navigační systémy, aby mohly vytažovat auta či jiné předměty.

Neděle 7. srpna byla vůbec první návštěvou litoměřického biskupa Jana Baxanta v Chrastavě. Proto po setkání v obřadní síni městského úřadu a zápisu do pamětní knihy v doprovodu starosty Chrastavy Michaela Canova a místního duchovního správce P. Tomáše Genrta OFM navštívil také farní kostel

sv. Vavřince. Zde byl přivítán zástupci farníků, krátce s nimi pohovořil a požehnal jim.

Následně navštívil Domov sv. Vavřince, který se nachází v těsném sousedství kostela v budově fary, který poskytuje seniorům z Libereckého kraje celoroční pobyt spojený s ošetřovatelskými a pečovatelskými službami. Provozovatelem je Oblastní charita Liberec. Jan Baxant se tu postupně setkal se všemi seniory, kteří zde v současné době žijí. Zajímalo se o fungování a chod tohoto domova, pohovořil se zaměstnanci a požehnal všem k jejich práci a službě.

Martin Flosman
Fotogalerie na straně 23,
foto Michael Plátek

Na Kalvárii v Ostrém na Úštěcku byla obnovena křížová cesta

Litoměřický biskup Jan Baxant požehnal v pátek 12. srpna 2011 v podvečer obnovenou křížovou cestu v areálu Kalvárie na Ostrém u Úštěka. Umístění deskových maleb do výklenkových kaplí čtrnácti zastavení křížové cesty a autorské plastiky do úvodní kaple je jedním z dalších významných kroků k revitalizaci tohoto barokního areálu. Iniciátorem aktivit na záchranu dominanty úštěckého regionu je občanské sdružení Společnost pro obnovu památek Úštěcka.

Slavnost s žehnáním křížové cesty probíhala za účasti náměstkyně ministra kultury Anny Matouškové a ministra obrany a senátora za Litoměřicko a Slánsko Alexandra Vondry. Spolu s litoměřickým biskupem se jí zúčastnili kanovník litoměřické katedrální kapituly Martin Davídek a duchovní správce úštěcké farnosti Jaroslav Stríž. Společnost pro obnovu památek Úštěcka zde zastupoval její předseda Tomáš Hlaváček. Přítomna byla více než stovka lidí, mezi nimi i skupina německých občanů.

Mons. Jan Baxant ocenil práci dobrovolníků, kteří se již několik let snaží zdevastovaný areál zachránit. „V činnosti těchto sdružení vidím budoucnost. I kdyby měli lidé v církvi sebekrásnější, sebelepší vůli, nemohou stačit na to, aby církve svými silami, svými

prostředky, kterých nemá mnoho, mohla všechny krásné monumenty, jež nám tu naši předkové zanechali, zrekonstruovat. Budoucnost půjde tím směrem, že budeme vyhledávat, podporovat a prosit kohokoliv, kdo bude mít dobrou vůli, abychom společnými silami obnovili křesťanské památky a předali je dalším generacím. Proto si vážím činnosti lidí, kteří se tu spojili a pro záchranu této zdevastované památky konají. Bez takového přístupu si nedovedu budoucnost představit,“ řekl.

Jana Michálková

Studenti z Olomouce objevili misál se jménem Zdeňka Kaplíře

Ve dnech 6. až 14. srpna 2011 probíhal v Litoměřicích letní seminář Katedry historie Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci s názvem „Církevní knihovny a památky severních Čech“, kterého se pod vedením dr. Jany Opletové, biskupského archiváře Mgr. Martina Baruse a katalogizátora litoměřické kapitulní knihovny Bc. Filipa Krínkeho zúčastnilo 14 studentů. Náplní jejich práce bylo třídění různých svazků knihoven a archiválií z jednotlivých farností, které byly uloženy v depozitářích biskupství. Primární tudy bylo určit provenienci daných písemností a posléze od sebe oddělit knihovny a archivní fond. K archiváliím byl pořízován jejich alespoň základní soupis. Již vytríděné knihy byly jednoduchým způsobem katalogizovány a ukládány ve vhodných podmínkách. Seminář však nebyl komponován jako vysloveně pracovní, jeho součástí byly rovněž exkurze do Roudnice nad Labem, Libochovic, Oseka, Loun, Cítolib a Úštěka.

Během prací se podařilo objevit cenné soubory farních knihoven z Milešova, Sutomi, Libochovan či Libáně. Mezi knihami bylo objeveno rovněž mnoho svazků náležejících původně do knihovny litoměřického kněžského semináře. Zajímavé bylo i množství notového materiálu. Z větších archivních souborů lze pak zmínit fondy farností Brozany, Libáň, Osenice a Krnsko. Mezi nejzajímavější „objevy“ rozhodně patří matrika litoměřického bratrstva sv. Barbory ze 17. a 18. století, matrika pokřtěných farností Sutom ze 17. století

či misál z r. 1679, na jehož titulním listě můžeme nalézt jméno slavného Zdeňka Kaplíře ze Sulevic (ve formě „Zdenko Caplirz“).

Zda se jedná o Kaplířův podpis, je podle současného stavu poznání nejisté. Zdeněk Kaplíř tento misál později věnoval tehdy nově vybudovanému kostelu v Milešově, který byl vysvěcen 1. září 1680. Právě z tohoto misálu tedy byly pravděpodobně v novém kostele slouženy první mše svaté. Farnost si samozřejmě v pozdější době pořizovala mladší a aktuálnější misály, tento však nadále zůstával v jejím majetku. Milešovští duchovní si jej jako památku cenili natolik, že jej v 19. století nechali nově převázat. Misál samotný byl vytištěn v roce 1679 v tiskařské dílně vdovy a dědiců Baltazara Moretiho v Antverpách, kde ho zřejmě Kaplíř, který několik let předtím v široké oblasti Porýní působil jako příslušník císařské armády, získal či si ho zde (snad na základě předchozích kontaktů) objednal.

Celý seminář navazuje na již dlouholetou spolupráci litoměřického biskupství a olomoucké Katedry historie (zejména pomoc při pořádání kapitulní knihovny), která bude pokračovat i v následujících letech, a vzhledem ke schválenému grantu, který olomoucká Katedra historie získala, se bude tato spolupráce zřejmě prohlubovat.

Martin Barus,
archivář Biskupství litoměřického

Historická slavnost Milešov 2011

Obec Velemín – Milešov, Biskupství litoměřické, Rakouské kulturní fórum v Praze a Římskokatolická farnost Milešov pořádaly historickou slavnost Zdeněk Kašpar Kaplíř ze Sulevic, český obránce Vídně, která se konala v Milešově 10. září 2011. Akce byla oslavou 400. výročí narození tohoto významného českého šlechtice a vojevůdce. Slavnostní mši svatou sloužil generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl CSsR. (Více informací z akce naleznete v příštím čísle Zdislavy.)

Jana Michálková

Vzpomínka na katolického kněze Ladislava Kubička

Mons. Jan Baxant, litoměřický biskup, sloužil v sobotu 10. září 2011 v jihomoravském Sloupu zádušní mši svatou za katolického kněze Ladislava Kubička, který byl 11. září 2004 zavražděn na faře v Třebenicích na Litoměřicku. Na dvacet kilometrů dlouhou pěší smírnou pouť z Kunštátu do Sloupu k Panně

Marii Bolestné, která se každoročně koná na památku zemřelého kněze, se vydali poutníci již poosmé. Na cestě je doprovázeli kněží, kteří jim udělovali svátost smíření.

Na Ladislava Kubička se vzpomínalo i v Třebenicích - v sobotu 10. září ve zdejších farním kostele Narození Panny Marie při modlitbě růžence a adoraci, zádušní mši svatou sloužil R.D. Tomasz Dziedzic. Po ní následoval průvod k pamětní desce umístěné na budově fary a modlitba.

Jana Michálková

Tubus z kostela v Levíně obsahoval unikátní historické dokumenty

Tubus obsahující unikátní záznamy z roku 1854, pamětní zápis, dobová periodika a fotografie z roku 1936 objevili řemeslníci, kteří minulý měsíc opravovali střechu kostela Povýšení sv. Kříže v Levíně na Litoměřicku.

Nalezený tubus byl do vrcholku věže kostela umístěn v roce 1936 tehdejšími řídicím učitelem české levínské školy Karlem Kosobudem. Ten do něj vedle fotografie z tehdejší opravy, zápisu o provedení této opravy a množství dobových periodik vložil i pamětní zápis, v němž optimisticky vzhlíží k moderní době a tvrdí, že by se chtěl „dočkat všeho toho, co člověk může svým rozumem dosáhnouti a udělati si rozdíl z Vaší doby“. Ze starších dokumentů se zachovaly pouze unikátní záznamy z roku 1854, související s požárem v Levíně a následnou opravou tamního kostela. „Zda tubus ještě před rokem 1936 obsahoval nějaké jiné písemnosti, které mohly být z různých, například nacionálních pohybu vyjmuty, zůstává nevyřešenou otázkou,“ říká archivář Biskupství litoměřického Martin Barus.

Kostel Povýšení sv. Kříže v Levíně vlastní Římskokatolická farnost Levín. Po několikaletých pokusech uspěla s dotací žádostí z Programu na záchranu a obnovu kulturních památek Ústeckého kraje pro rok 2011. Díky tomu mohla být le-
t o s

v létě zahájena první etapa prací opravy střechy kostela, která je v havarijním stavu, a to rekonstrukce sanktusky, tj. věžičky kostela (především oprava dřevěných prvků, vyčištění prostoru báně a její opláštění).

Zkorodovaný tubus byl nahrazen novým, z hliníkového plechu. Do sanktusky byl uložen ve čtvrtek 8. září 2011 ve 14 hodin. Obsahuje dokumenty, které byly nalezeny v původním tubusu, nově pak noviny výstřižky o předchozích opravách kostela od duchovního správce farnosti R.D. Jaroslava Stríže, nově vytvořený seznam všech kněží, kteří v levínské farnosti působili od roku 1622 do současnosti, noviny výstřižky o současné opravě, dále pamětní záznam o provedené opravě, do něhož byla ještě 8. září včleněna informace o finančním daru rodiny z Levinských Petrovic, která se před několika dny na základě zveřejněných článků v novinách rozhodla věnovat finanční dar ve výši 10 000 Kč na opravu zvonu kostela a zvonového zavěšení. Obec Levín dodala do tubusu fotografie současné obce.

Náklady na první etapu oprav jsou zajištěny z dotace Ústeckého kraje ve výši 320 000 Kč a příspěvkem farnosti ve výši 138 000 Kč.

Zvon kostela je ve špatném technickém stavu. S jeho opravou se nepočítalo. Podle cenové nabídky mistra zvonáře činí náklad na celkovou obnovu zvonu a zvonového zavěšení 30 000 Kč, tato částka je však v tuto chvíli nad finanční možnosti farnosti. Deset tisíc korun již darovala zmíněná rodina z Levinských Petrovic, pomoci by mohli i další dobrovolní dárci. Obrátit se mohou přímo na stavebního technika litoměřického vikariátu Ing. Ludka Záhejského, který jim poskytne bližší informace (tel. 416 707 563, zahejsky@dlm.cz)

Jana Michálková

OBLASTNÍ CHARITA LIBEREC

Oblastní charita Liberec je jednou z dvanácti profesionálních charit litoměřické diecéze. Počátky jejího vzniku sahají do roku 1992, kdy byla založena původně Farní charita Liberec, složená z několika příslušníků libereckých římskokatolických farností. O šest let později jí byl přiznán profesionální statut a v roce 2001 byla přeregistrována Ministerstvem kultury ČR na Oblastní charitu Liberec. Od 1. ledna 2006 se sloučila s Oblastní charitou Chrastava.

Svou činností pokrývá oblast celého libereckého okresu, tj. Frýdlantský výběžek, Hrádek nad Nisou, Bílý Kostel nad Nisou, Chrastava, Hejnice, Křižany, Kryštofovo Údolí.

Černousy 6. 10. 2010

Vážená paní ředitelko,

dovolte mi, abych Vám i vašim štědrým dárcům jménem svým a jménem své rodiny srdečně poděkoval za nezištnou pomoc v těžkých chvílích, které nás potkaly.

Do této chvíle jsem byl přesvědčený, že se kolem mne nalézají lidé, které nezajímá osud ostatních a jsou zahleděni jen do sebe. O to příjemnější překvapení pro mne bylo, že se v době, kdy jsme na tom byli velmi špatně, objevilo mnoho těch „cizích neznámých“, kterým nebyl náš osud lhostejný, nezištní dárci. Jsem díky svému dětství strávenému v dětském domově naučený spoléhat se jen sám na sebe. Po celý život mi nikdo nepomohl a byl jsem odkázán jen na své schopnosti. Bylo pro mne těžké naučit se přijímat pomoc ve svých 47 letech. Je to pro mne zavazující a cítím povinnost nějakým způsobem pomoc, která mi byla poskytnuta, poslat dál. Chápu to jako štafetu, ve které je nutné pokračovat. Snad nás podobná neštěstí udělají lepšími. U mne se to doufám podařilo. Tolik slz jsem neuronil za celý život. Nebyly to slzy zoufalství, ale slzy dojetí. Neumím slovy vyjádřit své pocity.

Ještě bych se rád vyjádřil k Vaším zástupcům, se kterými jsem měl tu čest se potkat. Jejich pochopení a účast, kterou projeví, mi velmi pomohla. I jim patří můj upřímný dík. Jsou to velice příjemní mladí lidé. Přeji jim, Vám i celé Charitě vše dobré, a abyste na cestě životem potkávali jen dobré lidi. Po srpnu vím, že jsou tací mezi námi. Díky vám všem, že patříte mezi ně a že jsem měl tu čest se prostřednictvím vašich zástupců o tom přesvědčit i já.

Děkuji Vám z celého srdce za sebe i za svou rodinu.

Ladislav Zikmund, Černousy

Oblastní charita Liberec provozuje dva domovy pro matky s dětmi v tísni - v Liberci a ve Stráži nad Nisou. Domovy poskytují přechodné ubytování matkám s dětmi, které se ocitly v sociální tísni kvůli ztrátě bydlení nebo jsou ohroženy domácím násilím. Další službou je Domov pokojného stáří - Domov sv. Vavřince v Chrastavě. Seniorům poskytuje celoroční pobyt spojený s ošetrovatelskými a pečovatelskými službami v prostředí podobném jejich původním domovům. Více na <http://charitaliberec.cz/>

Zeptali jsme se ředitelky Ing. Marie Jandíkové

Kterou službou jste v Liberci začínali?

Farní charita Liberec zahájila svou činnost Domovem pro matky s dětmi v tísni - Domovem sv. Anny. Potřeba této služby vznikla s nárůstem počtu žen, které byly týrány svými partnery nebo ztratily domov a hledaly pomoc a útočiště v prostorách farností. Vzhledem k tomu, že Charita je církevní zařízení, ujali jsme se tohoto úkolu právě my. Protože počet maminek s dětmi, které se dostaly do tíživé životní situace, stále rostl, byla v roce 2008 tato služba rozšířena. Otevřeli jsme Domov sv. Moniky, kde poskytujeme stejné služby jako v Domově sv. Anny.

Chystáte do budoucna další rozšiřování služeb?

Kapacita všech našich domovů je celoročně plně využita, rozhodli jsme se proto rozšířit počet lůžek v domově pro seniory - Domově sv. Vavřince v Chrastavě. Již začala rekonstrukce podkroví, kam přesuneme kanceláře a zázemí personálu. Tím se uvolní prostory v přízemí, které postupně zrekonstruujeme na nové pokoje pro seniory.

Charita je součástí katolické církve. Spolupracujete s místními duchovními?

Velmi dobrá je spolupráce s libereckým arciděkanstvím při přípravě a konání Tříkrálové sbírky

a Postní almužny. V prostorách Domova pro seniory v Chrastavě probíhají pravidelné bohoslužby, arciděkan Radek Jurnečka se aktivně účastní většiny našich akcí a v neposlední řadě je členem Rady Oblastní charity Liberec, stejně jako správce farnosti Chrastava pater Tomáš Genrt.

S jakými ohlasy na vaši práci se setkáváte?

Ohlasy na naši práci jsou vesměs kladné. Vždy nás potěší, když některá z maminek, které jsme pomohli s návratem do společnosti, přijde na návštěvu.

V loňském roce postihly oblast Libereckého kraje velké povodně. Co to pro vás znamenalo?

Povodně zasáhly do mnoha lidských osudů a spouště obyvatel zcela změnil život. Také naše Charita byla touto katastrofou poznamenána. Několik našich zaměstnanců bylo povodní přímo zasaženo, ostatní se snažili pomáhat od prvního dne těm nejpotřebnějším. Je to však běh na dlouhou trať a ještě dnes není podpora z naší strany u konce. V současné době se již nezaměřujeme na konkrétní domácnosti, ale finančně podporujeme postižené obce a města. Tato naše činnost je velmi kladně hodnocena nejen lidmi, kterým jsme přímo pomohli, ale také starosty postižených obcí a to je ta největší odměna za naši práci.

Připravila Edith Kroupová, Diecézní charita Litoměřice

Pozvánky

Lahošť, Jeníkov, 17. 9. 2011

Kaple Panny Marie v Lahošti, 11.00 hodin - úvodní modlitba, po ní procesí do Jeníkova, zde v kostele sv. Petra a Pavla poutní mše svatá.

Liběšice u Žatce, 17. 9. 2011

Areál místní fary, 17.00 hodin. Koncert gospelové hudby, účinkovat bude Richard Čanaky s kapelou F.B.I.

Louny, 17. 9. 2011

Kostel sv. Mikuláše, 19.00 hodin. Koncert slova a hudby „Zpěv srdce“ od J. J. Ryby zpracoval a přednese Vladimír Matějček, varhanní skladby zahráje V. Roubal.

Zahrádky, 17. 9. 2011

Kostel sv. Barbory, 20.00 hodin. Mezinárodní hudební festival Lípa Musica, účinkovat budou Stanislav Předota - zpěv, Petra Matějčková - klavír, Josef Pejchal - přednes.

Frýdlant, 18. 9. 2011

Kostel Nalezení sv. Kříže, 15.00 hodin. Poutní mše svatá.

Šemanovice, 18. 9. 2011

Kostel sv. Jana Nepomuckého, 15.00 hodin. Slavnost zjevení Panny Marie v La Salette.

Osek, 18. 9. 2011

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 16.00 hodin. Koncert chrámové hudby osekých autorů pod uměleckým vedením Jana Zástěry.

Nový Oldřichov, 18. 9. 2011

Kostel Povýšení sv. Kříže, 17.00 hodin. Mezinárodní hudební festival Lípa Musica, koncert, účinkovat bude Liběna Sequardtová - hoboj, Jaroslav Tůma - varhany.

Vteln, 18. 9. 2011

Kostel Povýšení sv. Kříže, 17.00 hodin. Poutní mše svatá, od 17.30 hodin koncert, účinkovat bude Mostecké smyčcové kvarteto.

Údlice, 18. 9. 2011

Kostel Povýšení sv. Kříže, 8.30 hodin. Poutní mše svatá.

Louny, 18. 9. 2011

Kostel sv. Mikuláše, 9.00 hodin. Slavnost posvěcení chrámu.

Litoměřice, 20. 9. 2011

Katedrála sv. Štěpána, 7.30 hodin. Mše svatá při příležitosti 330. výročí posvěcení katedrály sv. Štěpána, oslavuje Mons. Jan Baxant.

Česká Lípa, 22. 9. 2011

Klášterní bazilika Všech svatých, 19.00 hodin. Mezinárodní hudební festival Lípa Musica, koncert, účinkovat bude Moskevský patriarchální sbor - Drevnerusskij Raspev, dirigent Anatolij Grindenko. Program: starověké ruské zpěvy 15. a 16. století.

Zveme vás do Cvikova

na posvěcení nově opravené kapličky Panny Marie ve Cvikově v neděli 25. září 2011 od 16 hodin.

Kaple se nachází nedaleko Martinova údolí na úpatí Bartlova vrchu. Přístup je od silnice do Rousínova, odbočka je jen pár metrů vlevo před pontonovým mostem přes rousínovský potok. Na opravě kaple (je celá vytesaná do kamene) se podíleli především členové a přátelé oddílu turistiky SK Nový Bor a zčásti i dobrovolníci vedeni duchovním správcem cvikovské farnosti Rudolfem Repkou. Akce byla finančně zajištěna z rozpočtu oddílu turistiky.

Petr Randus, předseda oddílu turistiky SK Nový Bor

Kalendář pro farnost Jeníkov

Od letošního 1. srpna máte možnost zakoupit si speciální nástěnný kalendář pro rok 2012, výtěžek z prodeje bude použit na renovaci farní budovy v Jeníkově u Duchcova, která se tak promění v místo setkávání dětí a mládeže.

Nápad podpořit farnost Jeníkov prodejem kalendáře vznikl v roce 2010 s cílem rozšířit povědomí o tomto poutním místě a z výtěžku opravit budovu fary. Prodej kalendáře pro rok 2011 již pomohl uvést několik místností do obyvatelného stavu. Výsledek práce dobrovolníků si můžete prohlédnout na těchto webových stránkách - <http://www.fatym.com>

Kalendář pro rok 2012 je k dostání na recepci biskupské kurie (Dómské nám. 9, Litoměřice) za 60 Kč, můžete si jej také objednat na adrese DanusT@seznam.cz.

Kristýna Solníčková

Více informací na www.dltm.cz

NAKLADATELSTVÍ
A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY
www.paulinky.cz

**Adorace a útěcha
Prosté modlitby**

Brož., 78 str., cena 99 Kč

Jak „prožít adoraci tak, aby se stala šťastným setkáním, které přináší božskou útěchu“? Nepředkládá se pouze „metoda“, jak se lépe modlit před Nejvyšší svátostí, ale především autorova zkušenost s vlastním smyslem adorace – tím je hluboký a pravdivý vztah s Pánem života, který přináší pokoj a proměňuje život.

**Hlas jemného vánku
Vnitřní život a vztah s Bohem**

Brož., 103 str., cena 165 Kč

Co znamená dát prostor tichu a naslouchat Božímu slovu? Co znamená otevřít se působení Božího Ducha, věřit a žít podle víry? Jak lze vnímat v blízkosti Boží přítomnosti? V čem spočívá čistota srdce? Autor pomáhá těm, kdo touží po prožívání Boží přítomnosti v každodenním životě, hledat a nacházet ryzí a hluboké odpovědi na tyto otázky a nabízí řadu praktických podnětů.

**Nabídka
Karmelitánského nakladatelství**

Biblické inspirace

Brož., 111 str., 139 Kč, obj. č.: 101627

Otec Raniero Cantalamessa postavil na Božím slově celý svůj život a je jedním ze vzácných kazatelů, kteří Boží slovo skutečně milují a umějí z něj čerpat duchovní pokrm pro sebe i pro druhé. V této knize nám nabízí sto krátkých úvah nad texty evangelíí, jakési duchovní „jednohubky“. Kéž jejich četba poslouží čtenáři k tomu, aby se dokázal podívat na svůj život novými očima a objevil v sobě novou žízu po Bohu a po Božím slově, které odpovídá na nejhlubší touhy člověka.

Velké postavy středověké církve – Benedikt XVI.

Váz., 414 str., 325 Kč, obj. č.: 101638

V první části knihy se papež zabývá zakladatelskými postavami západní a východní církve do doby, než se obě části křesťanstva rozdělily. V druhé části ukazuje na klíčových postavách i silné stránky církve té doby. Třetí okruh tvoří významné postavy františkánského a dominikánského řádu. Ve čtvrté části se věnuje svatým ženám středověku, jejichž přínos pro církev byl nepřehlédnutelný.

Hledám tvou tvář

Brož., 93 str., 109 Kč, obj. č.: 101681

Kratičká zamyšlení nad biblickými texty jsou rozdělena do čtyř částí: Hledání, Žízeň, Duchovní hlad, Povolání jako žízeň Boží. Jejich nosným tématem je vztah mezi Bohem, milujícím a hledajícím, a člověkem, který se může rozhodnout, že se nechá Bohem milovat, že se jím nechá hledat a nalézat. Tak Bohu umožní, aby v něm odkryl žízu po něm, a bude hledat jeho tvář.

20 let Diecézní charity Litoměřice

Charita v litoměřické diecézi slaví tento rok 20 let od svého vzniku. Oslavy se uskuteční v pátek 23. září 2011 pod záštitou Mons. Jana Baxanta, biskupa litoměřického.

Program:

- 10.00 – 11.00 Děkovná mše svatá v kostele Všech svatých na Mírovém náměstí v Litoměřicích - hlavní celebrant Mons. Pavel Posád, prezident Charity ČR a světitel biskup českobudějovický (kostel Všech svatých)
- 11.00 – 12.00 - Prezentace 20 let činnosti Charity v litoměřické diecézi: Růžena Kavková, ředitelka DCH Litoměřice
- Zamyšlení na téma Charita v litoměřické diecézi: P. Mgr. Stanislav Příbyl CSSR, generální vikář litoměřické diecéze
- 12.00 – 14.00 Představení činnosti jednotlivých oblastních a farních charit v Domově na Dómském pahorku
- 13.00 Občerstvení
- 14.00 – 16.00 Hudební vystoupení skupiny Svítání v Domově na Dómském pahorku

V rámci oslav bude v Domově na Dómském pahorku v Litoměřicích v době od 10.00 do 16.00 hodin probíhat prezentace oblastních a farních charit litoměřické diecéze a výstava fotografií – Mongolsko a Povodně 2010.

Pište nám na adresu zdislava@dltm.cz

44. diecézní setkání mládeže

Zveme vás na 44. diecézní setkání mládeže a zároveň 11. reprezentační ples v Doksanech ve dnech 8. a 9. 10. 2011.

Sobota 8.10.

10.00 vzpomínky na SDM v Madridu a svatá Anežka (klášterní kostel Doksany)
13.00 oběd
14.30 prohlídka kláštera a parku s výkladem
16.00 téma: premonstrátská spiritualita
17.30 mše svatá

18.30 večere a příprava na ples
20.00 ples v Brozanech nad Ohří
1.00 konec plesu

Neděle 9.10.

8.30 budíček
9.30 snídaně
10.30 mše svatá s farností a závěr

S sebou: spacák, karimatku, společenský oděv
Další info: dcm@dltm.cz, mob.: 731 402 534, www.dcm1.cz

Tip na výlet

Diecézní galerie a muzeum v Litoměřicích

Galerie a muzeum litoměřické diecéze sídlí v původně gotickém domě čp. 24 na Mírovém náměstí v Litoměřicích, kde jsou od roku 1995 zpřístupněna díla ze sbírek Biskupství litoměřického. Středověká stavba s letopočtem 1513 ve štítu nad oknem prvního patra a s podloubím bývala původně dvoupatrová, v přízemí zachovává dispozici mážhausu se schodištěm do horních prostor domu. Muzeum litoměřického biskupství bylo svým založením roku 1885 nejstarší v rakousko-uherské monarchii a znovu zpřístupněné veřejnosti jako první po roce 1989.

Nejstaršími uměleckými díly jsou kamenné románské plastiky evangelistů a kamená hlava se zbytky polychromie z kostela sv. Petra a Pavla v nedalekých Žitenicích z let kolem 1180-1190. Zcela výjimečným a zásadním dílem je nizozemská práce - deska Madona v Uzavřené zahradě z roku 1494 od Mistra Tiburtinské Sibylly. Mezi další skvosty patří obraz Svatého Antonína poustevníka od Lucase Cranacha, starší barokní umění prezentují díla Karla Skréty, Antona Kerma, Václava Vavřínce Reinerja a Matyáše Bernarda Brauna. V expozici je rovněž vystaveno umělecké řemeslo.

Galerie a muzeum litoměřické diecéze ■ Mírové náměstí 24 ■ 412 01 Litoměřice
Tel.: 416 732 382, fax: 416 732 383 ■ info@galerie-ltm.cz ■ www.galerie-ltm.cz

Otevřeno denně mimo pondělí: duben – září: 9–12 a 13–18 hodin
říjen – březen: 9–12 a 13–17 hodin

Vstupné: 20 Kč, snížené vstupné 10 Kč, školy 4 Kč. Každou první středu v měsíci zdarma.

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 20. 9. 7.30 hodin 330. výročí posvěcení katedrály sv. Štěpána, Litoměřice
- 22. 9. – 26. 9. Účast při návštěvě Benedikta XVI. v Německu
- 28. 9. 10.00 hodin Svatováclavská pouť, Stará Boleslav
- 29. 9. 9.00 hodin Veni Sancte KTF UK, Týnský chrám, Praha

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSR

- 23. 9. 10.00 hodin 20 let DCH Litoměřice
- 25. 9. 10.00 hodin Mše svatá, Bozkov

Podpořte památky litoměřické diecéze

Území litoměřické diecéze je protkáno mnoha jedinečnými památkami, které nutně potřebují naši pomoc. Projektů, které si zaslouží pozornost, je bezpočet. Za všechny vám nyní představíme alespoň dva, na něž je v současné době možné přispět i formou dárcovské SMS.

Naděje pro románský kostel sv. Šimona a Judy v Lenešicích

Již tři roky uplynuly od chvíle, kdy se třetí červencové odpoledne náhle zřítla věž kostela sv. Šimona a Judy, dominanty obce Lenešice. Kostel patří mezi nejvýznamnější sakrální památky regionu. Podstatou jeho památkové hodnoty je prvotní podoba svázaná s románským obdobím. Jedná se o poslední dochovanou stavbu postoloprtské klášterní stavební huti (vznik stavby je spojen s benediktinským klášteřem Porta Apostolorum v Postoloprtch). Rekonstrukce kostela nám dává rovněž významnou možnost poznání, neboť jsou zde patrné všechny významné architektonické slohy od románské doby až po jeho současnou klasicistní podobu.

Několik dní po pádu věže vzniklo občanské sdružení, které se neustále zasazuje o obnovu kostela, a díky jeho činnosti má památka opět naději navrátit se do původní podoby. Zásadou Lenešického okrašlovacího spolku máte také nyní vy možnost pomoci kostelu sv. Šimona a Judy zasláním dárcovské SMS ve tvaru: **DMS SIMONAJUDA na telefonní číslo 87 777**. Cena DMS je 30 Kč, příjemce obdrží 27 Kč.

Kostel bude po rekonstrukci opět využíván k původnímu účelu a prostor se rovněž stane důstojným prostředím pro pořádání koncertů duchovní hudby. Návštěvníci zde naleznou také nově instalovanou expozici sakrálních předmětů.

Více informací o projektu získáte na www.lenos.cz

Obnova Kalvárie na Ostrém u Úštěka

Dalším projektem, který je možné podpořit zasláním DMS, je záchrana areálu Kalvárie na Ostrém. Areál Kalvárie je významnou dominantou a kulturním prvkem krajiny celorepublikového významu. Počátky tohoto barokního poutního místa sahají do let 1704–1707, za autora stavby je považován Octavio Broggio. Od roku 2006 se Společnost pro obnovu památek Úštěcka snaží o obnovu této památky a příležitostně jsou zde pořádány i různé kulturní akce.

Dárcovské SMS ve tvaru **DMS OSTRE můžete zasílat na telefonní číslo 87 777**. Cena DMS je 30 Kč, příjemce obdrží 27 Kč.

Více informací získáte na www.pamatky-ustecko.cz
Kristýna Solníčková

Objednávky Zdislavy na adrese zdislava@in.cz

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. Adresa redakce: Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). Redakce: Jana Michálková (michalkova@dltm.cz), Marie Koscelníková (koscelnikova@dltm.cz). Grafická úprava: Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s.r.o. (zelenka@primatisk.net). Objednávky a distribuci zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042.

Rok poté – vzpomínkové setkání rok po povodni

zprávu k této akci naleznete na straně 18

Chrastava, 7. srpna 2011

Foto Michael Plátek

Smrt sv. Václava, (mezi 1669-1673),
Karel Škréta a dílna.
Olej na plátně, 350 x 235 cm,
neznačeno.

Litoměřice,
katedrála sv. Štěpána

